

Стенографирали Словото на Учителя:
Паша Теодорова
Савка Керемедчиева
Елена Андреева.

Разчела стенограмите и подготвила за печат:
Елена Андреева

Първо издание
ISBN 954-8091-23-2

УЧИТЕЛЯ

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

Година XVI (1936-1937)

Част 1

ИЗДАТЕЛСТВО «БЯЛО БРАТСТВО»
София '95

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

XVI година на Общия окултен клас
1 лекция
23.IX.1936 г., сряда, 5 ч.с.
На Изгрева.
Небето ясно.
Времето тихо и топло.

*Добрата Молитва.
Бог е Любов.*

Каква беше темата на миналата лекция? Това е все едно да се пита какво беше вчерашното ядене, какво ядохме.

Човек се учи и все остава недоучен. Да благодари, че не се е доучил. На прост език казано: „недоучен“. Вие какво разбирате под израза „да се научи човек“? Може да се научи да е много добър, може да се научи да е много лош. Това са тъй наречените недъзи. Да е човек силен, да различава онова, същественото, от това, което не е реално — противоположното. И което не е реално, засяга живота повидимому много повече, отколкото това, което е реално. В това, което е съществено, и там има промяна, но няма изненади. Някой човек, на когото си направил добро, се отплаща със зло. Това се счита за изненада. Някой път ти се обхождаш много добре с някого, а пък у него се заражда едно друго чувство. На прост език казано: не иска да знае заради тебе. А пък в самата реалност отношенията са други. Там изненади няма.

Та казвам сега: в какво седи силата на човека? Силата

на човека седи в ония помощници, които могат да му помагат. В какво седи в обикновения живот силата на едно дете? Силата на едно дете седи в майка му, в баща му.

Вие трябва да обръщате внимание на онова, което ви дава сила. Кое е онова, което дава сила на човека? То е неговият ум. А пък кое е онова, което дава на човека ония благородни чувства, оная доброта? То е неговото сърце. А пък другото, което дава на човека да бъде постоянен и което събира нещата, то е неговата душа. Те са три неща, върху които хората се спират. Например, ако разглеждате живота. Вземете, да кажем, един народ. Най-първо той се бие с друг един народ. Едно време българите казваха за турците: „Те са кучешки народ! Кучета са те!“ Когато един народ сам се раздвои и почват да се бият едни с други, откъде произтича това? И най-после, има един друг закон, че човек се раздвои, дойде в раздвоение вътре в себе си и се опълчи и воюва против себе си. Против себе си воюва някой път. Вземете един човек, който се самоубива. Как ще си обясните това? Повидимому това се виждат прости работи, но когато човек обясни тяхната сложност и разбере естеството им, той ще знае как да постъпва. Например, вижте колко човек е изменчив? Когато човек е здрав, има си свои разбирания. Щом се разболе, той става друг — недоволен е като болен, сърди се, не можеш да му угодиш. Както и да го бутнат, той вижда все opakото. Кое е онова, което го заблуждава? Някой път счита, като че целият свят ти дължи нещо. Право е донякъде. Но и всеки един мисли, че всички му са длъжни. Тогаз кой на кого дължи? В дадения случай единият има да взема, а пък другият — да дава. Този, който има да взема, има едно настроение, а пък този, който има да дава, има друго настроение. Хубаво, ще кажем ние сега, че у всички хора няма съзнание, че има у тях нещо недоразвито.

Светските хора вървят по един особен път. Техният път е широк, а пък духовните хора вървят по един тесен път. В широкия път, на обикновен език казано, кола може

да ходи, а пък по тесния път не може да ходи никаква кола. И после, широкият път е път на [на]надолнище, а пък тесният път е път за нагоре. Значи, различават се и по посока. В дадения случай трябва да различавате накъде се движите: нагоре или надолу. И когато човек се движи надолу, трябва да бъде много внимателен. А пък когато се качва нагоре, трябва да има голяма сила и много добри разбирания. Вие изучавайте живота. Вие обичате някой човек и не можете да си дадете отчет защо го обичате. Казан е законът: „Да се обичаме!“ Но защо? Това остава една вътрешна тайна. Някой път казваш: „Обичат го, защото има пари, сила има и пр.“ Но някой път има обич такава, която не почива на нищо. Обичаш някого и не знаеш защо го обичаш. Казваш: „Обичам го този човек!“ И след това се ражда една реакция вътре в човека. Казваш: „А пък защо да го обичам?“ Някой път искаш да се освободиш от своята обич и казваш някой път на някого: „Аз не трябва да го обичам.“ Питам: кое е онова, което те кара да го обичаш и кое е онова, което те кара да не го обичаш. Някой път аз гледам духовните хора. След като са ходили в онзи свят и се върнат, те са забравили — разправят за много работи, които не са така. Питам: защо като дойде той до някое място, не ще го каже тъй, както е, а ще го понагласи по своему. Много писатели са писали за онзи свят, но не е точно така! Има много неща преувеличени. То е тъй, както когато обичаш някой човек — ти го описваш такъв, какъвто не е. Казваш: „Той е човек благороден, умен, той е такъв добър и пр.“ Ти де си видял това? Ти си видял нещо. А пък друг дойде и казва: „Защо си се заблудил? У него няма никакво благородство.“ И двамата го гледат. Единият вижда благородство, а другият не. И после, друга реакция наставя у вас: някой от вас е тъй усърден, тръгне, донякъде върви и после настане у него едно състояние и казва: „Защо съм бил толкова глупав!“ Той намери, че това е глупаво. Сега на всинца ви трябва приложение. На човека му трябва приложение. Ако не знае как да прилага, той ще се изтощи. Кривото разбиране на света е, че вие

мислите, че можете да повлияете на хората. Сам много мъчно можеш да повлияеш на човека. Привидно може, но да измениш неговото естество, то е много мъчно. За това трябва запознаване с духовния свят. Христос каза на учениците си: „Стойте в Йерусалим, докато се облечете отгоре.“ Каква беше разликата у апостолите преди и след това? Преди да дойде Духът, те бяха страхливи, ходеха с Христа и мислеха като всички други хора, че Христос ще стане цар, а пък те ще станат министри, началници и ще вземат разни служби, първи места. Първо място — то е хубаво. Умният всякога ще взема първото място. Най-способният, силният ще взема първото място, а пък слабият ще взема последното място. Защо е така? Да кажем, една малка частица ще вземе последното място, а пък една голяма материална част ще вземе първо място. Най-първо човек, който иска да вземе едно място, трябва да знае, че има известна отговорност в това. Поревне се някому да стане учител. И учители има много в света. Или ревне се някому да говори. Ииска да говори, да държи някоя реч. Има разни положения. Аз говоря за вътрешното, за психологията.

Не се спъвайте сами! Когато ви спъват хората, тая спънка е лесна. Ония спънки, които идат от хората, ти лесно можеш да се справиш с тях. Но спънката, която човек сам може да си създаде, е най-опасна. Не ставай сам на себе си спънка. Сега, тя може да е много малка спънка.

Да кажем, че вие разглеждате де е правото учение в света. Идете в Турция. Онзи мохамеданин казва, че от мохамеданството по-добра религия няма. Идете между православните. Те ще кажат: „По-добра религия от православната няма.“ Идете между католиците, будистите и прочее — всички мислят в дадения случай, че са прави. А пък при това, в тая правота има известна кривота. Някой може да вярва в Свети Никола, без да го е виждал. Русите, например, считаха за патрон кой светия? Всеки един човек все си има по един светия в себе си. И най-после той сам

иска да стане светия. Хубави са тия неща. Те не са лоши.

От друга страна човек трябва да се научи да изразява една истина. На прост език казано: истината трябва да има път, по който да минава през човека. Защото ако няма тая вътрешната връзка, тогаз той е изолиран вече в света. Например такива състояния има: когато си млад, имаш съвсем други идеи, мислиш по иначе; щом като остарееш, прекъснат се краката ти, почнеш да мислиш за съвсем друго. Мислиш кой ще те гледа. И най-после кой ще те погребее. Защо човек трябва да мисли за умиране? За умиране човек трябва да мисли така: да знаеш като умреш, като напуснеш този свят, какво място ще заемеш в другия свят, дето отиваш. Ходили ли сте вие в странство, да излезете вън от България и да попаднете в един град като Ню-Йорк или Лондон и да нямате нито един познат? Езика не знаеш, никой не те познава. Ти в България може да си бил пръв. Аз имах един такъв пример. В Америка отива един млад български учител, който ходил по-рано във Франция и изучил френски. Отива в Америка. Той попаднал на една лоша болест — жълтеница. Никой не го познава. Никой не иска да му услужи. Защо? Че той трябваше да бъде умен. Най-първо той трябваше да има някои препоръчителни писма, да знае като иде, де да стъпи.

А пък сега казвате: „Човек като умре, ще си намери мястото.“ Не е така. Още от България трябва да усвоиш добре английския език, ако искаш да бъдеш приет. И трябва да имаш поне един, двама, трима познати. И на вас казвам: вие се готвите за един нов свят, за новото, което иде. И кои са вашите познати в другия свят? Аз не казвам, че не познавате.

Вие казвате: „Ние вярваме в Бога.“ Но в какво седи силата на човека? Да познаваш Бога, значи да вършиш Волята Му. Не какво аз ви говоря като човек, но в дадения случай в себе си да знаеш, че когато си сам, когато се отдалечиш от хората, Бог е последният, Който остава с теб. Има Един, Който през целия ти живот те наблюдава, и ако вършиш Неговата воля, Го познаваш и гдето и да

отидеш, Той ти помага. Същият закон: който човек иска да бъде обичан, да му помага Бог, той трябва да върши Волята Божия. Писанието казва: „Всеки, който върши Волята Му, е благоугоден на Бога.“ За да бъдеш запознат с хората, пак е същият закон. Не могат да те обичат хората, ако ти не си готов да вършиш тяхната воля. Тогаз, где е противоречието? Ако всички хора биха вършили Волята Божия, не щеше да има никакво противоречие. Сега някои се спират върху въпроса, казват: „Всички хора като станат набожни, то животът ще изгуби своя смисъл.“ Не зная как разбират! То е едно заблуждение. Като станели хората набожни, животът щял да изгуби смисъл! То е така. Ти можеш да имаш идея за едни хубави дрехи, първокачествени обувки, дрехи, шапка. И мислиш, че като облечеш тия дрехи, то всичко ще стане. Облечеш дрехите, ходиш, обръщаш се, въртиш се и виждаш, че си същият. Тия дрехи нищо не са ти придали. Това прилича на онзи, който се е облякъл с попски дрехи и казвал: „Лесна работа!“ Отива в църква между другите свещеници и не знае какво да чете. Килимйавката му, расото му като техните, попщина има отвън, но не знае какво да чете.

Някой път някой казва: „Да видим какво Учителя прави.“ Че ако вие знаехте какво Учителя прави, то е хубаво! Вие се спирате на дрипите на Учителя, на Неговите дрехи. Това не е Учителя, това е една външна обвивка. У един Учител в пълната смисъл на думата има знание, има връзка с известно общество на свършени същества, разговаря се с тях. Той не говори за онзи свят. Казва някой: „Ти ходил ли си? Направихме един сеанс, ходихме на онзи свят.“ Не! Учителя живее в онзи свят. В два свята живее. За Него нещата са естествени. За Него добрият живот е проявление на онзи свят. Всички добри хора са проявление на онзи свят, а пък всичко лошо, което се върши в този свят и в онзи свят, е този свят. Лошото е този свят, а пък доброто е онзи свят. Ти си разположен, имаш мир, радост — ти си в онзи свят. А пък крайно си неразположен и готов си да се караш с целия свят — ти

си в този свят. Ти казваш: „Какъв е онзи свят?“ Всякога ще имаш мир в душата си, ще имаш знание, всички работи ще бъдат ясни. А пък този свят какво е? Ще бъдеш в постоянен спор със себе си!

Та казвам: трябва една вътрешна връзка! Трябва да имате едно разбиране. Връзката трябва да пазите. Хубави са тия състояния. Имаш временни състояния. Кои са временни състояния? Когато вземеш пари на заем, нямаш постоянен приход, но отиваш при този и му казваш: „Дай ми 100 лева на заем.“ После отиваш при онзи за същото. Всеки ден ходиш да вземаш пари на заем, искаш. И после наставя друго едно положение. Който те срещне, ти казва: „Ти взе 100 лева. Кога ще ги върнеш?“ И в духовния живот има едно такова състояние: вземане на заем! Казваш: „Я ми кажи нещо за Господа.“ Това е вземане на заем! Или: „Я ми кажи нещо за онзи свят!“ Това е вземане на заем! Няма какво да ти разправам за онзи свят. Ще ти кажа: Ела сам! Ето онзи свят, ще ти отворя. Ти ще кажеш: „Ами по-нататък?“ — Върви сега догдето можеш да отидеш, разгледай и се върни! Но всичко онова, което можеш да видиш, трябва някой да ти го разясни. Защото ти всичко можеш да видиш и нищо да не разбереш. Защото ако идеш в онзи свят и видиш неща и не ги разбереш, ти не можеш да се ползуваш от благата, които той има.

Та в едно отношение не трябва да бъдете като другите хора. Човек трябва да бъде особен. Особен човек аз наричам онзи, който мисли както Господа. А пък обикновен човек е онзи, който мисли както всичките. Някой казва: „Да си поживея малко. Тъй ще мине животът.“ Това е обикновеното мислене. Питам някого: ти, след като живееш по обикновения живот, какво ще придобиеш? Той казва: „Аз не му мисля.“ Та оная вътрешна сила седи в това: мислене, както Бог мисли! Когато човек се подчинява на закона: „Да мислиш, както Бог мисли“. Господ да ти показва всеки ден! Бог говори на човека веднаж, два пъти, три пъти. Ако не следва човек, Бог ще се оттегли и човек ще си понесе последствията. У всинца ви има познание. Добро

желание всички имате. Но има един свят, който не можете да различавате. Мнозина от вас нямате оная наука да разпознавате присъствието на един дух, който има задни мисли. Дойде нещо и те подбужда да извършиш нещо и не знаеш дали е добър дух или лош дух. И Писанието казва: „Изпитвайте духовете от Бога ли са или не!“ До известна степен всички сте медиуми. Какво значи медиум? Няма някой, който да не е медиум. Та казвам: има медиуми, които разпознават духовете, а пък има медиуми, които не ги разпознават. Сега ония, които описват онзи свят, ще кажат, че тези, напредналите души, са черни. Това е така, вярно е. Едните, напредналите души, се различават със светлина, а пък у другите има тъмнина. Те са концентрирани в себе си, търсят да бъдат силни, имат съвсем други стремежи, а пък другите вече са минали тая фаза. Те работят както ангелите работят, служители са, изпълняват Волята Божия. Както в този свят всеки един човек иска да бъде запознат с някой големец — това е много вярно. И в другия свят пак трябва да бъдеш запознат с някой големец. Отиваш в някое министерство; ако имаш познат някой големец, работата ти върви, а ако нямаш никакъв познат, не върви работата, започва отлагане, отлагане, да ти побелее главата!

Та сега, вътрешната страна. В какво седи Новото учение? (Такава е разликата.) В какво седи Мойсеевото учение. Мойсеевото учение вървеше по закона. Строги бяха законите. Ти да си позволиш да събираш в събота малко трески — и на въжето, и с камъни ще те убият! Или в събота да направиш някоя външна работа, ти си престъпил Божия Закон. Тъй разбираха! Мойсей казва: „Зъб за зъб. Ако ти извадят едното око, ти му извади другото око. Око за око, зъб за зъб.“ Идва Христос и казва: „Не е така! Ако те ударят по едната страна, обърни си и другата“. Трябва да се разбере какво значи това. Защо е казал Христос: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата“? Какво се постига с това, като те ударят от двете страни? Или казва Христос: „Ако ти вземат горната дреха,

дай и долната.“ Какво се постига с това? Сега, това правило, което е казал Христос, изпитвали ли сте го? Като те ударят по едната страна, да обърнеш и другата? Кой от вас е опитвал това? Най-първо ще попиташ: „Защо ме биеш?“ Христос, като Го удариха, Той каза: „Защо ми удари плесница?“ Тия удари не са външни. Или нещо ти казва да направиш добро някому или да отидеш да изобличиш някого. И в целувката, и в изобличението, и в говора, и каквото и да направиш, трябва да разбираш от какъв извор идат нещата. Как трябва да го целунеш? Та навсякъде има много спорове, много недоразумения, забъркани работи, които трябва да се оправят. Между най-напредналите сестри има някои, които ще кажат: „Никой не ме обича!“ Казвам ѝ: „Ти се заблуждаваш!“ Да те обичат както ти искаш, то съвсем лошо мнение ще имат хората за тебе. Да допуснем, че този брат те хване и те целуне, онзи брат те хване и те целуне — ако свободно всички я целуват, то другите сестри ще кажат: „Съвсем е загазила тая сестра.“ Ти не ще можеш вече да излезеш на бял свят. Ще ти кажат: „Не те ли видяхме, като те целуваха?“ С такива разбирания какъв успех може да има?

Или някоя сестра ми казва: „Аз не искам да се занимавам с дребнави работи. Аз искам нещо друго!“ Какво иска тя? Тя казва: „Мен ми дотегна да нося тия деца в ръцете си, да ми крискат!“ Е, какво искаш? Ако не иска малките деца, какво търси тя? Тя търси големите деца. Някое от тия деца да дойде, което да не носи тя на ръцете си. Каква разлика има между едно голямо дете и едно малко дете? Стремежът е прав. Ето в какво седи разликата: малкото дете иска да му даваш, а голямото дете, като дойде при тебе, иска да ти даде. Ти казваш: „Мен ми дотегнаха малките деца. Каквото имах, изядоха го. Да дойде едно голямо дете.“ Сега, да обясна разликата. Като дойде един малък брат, той взема, а пък като дойде един голям брат, той дава. Там е разликата. Някой път, когато ние искаме да дадем и някой друг взема, ние се радваме, но когато ние искаме да вземем, тогаз имаме нужда друг

някой да ни даде. А пък много е лошо, когато един голям брат и той иска да вземе.

Малкият е дошъл и той току само плаче. Плаче и казва: „Какво е положението ми! Какво ще се прави!“ И плаче. Срещнеш одного — плаче. Срещнеш другото — плаче. Питам: Защо плачеш? „Защото положението, в което се намирам, е такова.“ Казвам: Баща ти не е ли жив? „Не. Умря.“ — Майка ти? „Умря и тя!“ — Братята ти? „И те измряха всички. Аз сам останах!“ Казвам му: Тогаз аз да те осиновя. Ама като те осиновя, ще работиш! Христос не говори за външното. Ако отвлече си ударен, това е за духовния свят, това не е за физическия свят. Това не е физически удар. Казват ти: „Ти си много лош човек.“ Това е една плесница. Ти ще си обърнеш и другата страна. Ти съзнаваш, че той ти удари една плесница, като ти каза, че си лош човек. Той какво иска с този удар? Ти ще признаеш, че си лош. Това значи: „Обърни и другата страна.“ Вече две плесници имаш. Едната плесница е ударът, че ти си лош човек, а пък втората плесница е, че ти признаваш това. Какво става с това? Онзи, който те е ударил, почва да мисли. След като те е ударил, втори път като те срещне, какво ще ти каже? Той ще ти каже: „Изменил си се, много добър човек си станал!“ Това, второто държане на този човек какво е? Първата му обхода беше: „Ти си лош.“ А пък сега казва: „Ти си много добър, изменил си се.“ Първото е плесница, а пък второто е милувка. Казва той: „Иде ми да те разцелувам.“

Хубаво. Срещнеш сега един човек. По какво се познават хората? Чудни са хората! Българите имат един израз: „Чудни са хората!“ Един дойде при мен много сериозен и ми разправя: „Ние го мислехме, че е напреднал брат, а пък той не бил!“ — Казах: Какво ти дава повод за това? „Целуна една млада сестра!“ Хубаво, какво казва Писанието, Свещеното Писание? Какво се казва там? Христос казва: „Дойдох в къщата ти и не ми дадохте вода за нозете, нито ме целунахте“, а една млада сестра отишла на гости при брата си, той ѝ дал вода за краката, целунал

я и пр. Где е лошото, че я целунал? Много добре направил. Че той е изпълнил Писанието, изпълнил е закона. Работата е, че в тая целувка хората разбират нещо съвсем посторонно, което не съществува. Те вземат целувката на един вълк, който, като хване една овца, целува я, но при всяка целувка той къса нещо, както и един орел. Не! Ти някой път седиш. Ти някой път разбираш закона. Представете си, че някой, който се ръководи от Духа, дойде при тебе и не те пита дали искаш или не и ти казва: „Духът ми каза да те целуна.“ И хване те и те целуне, искаш-не искаш. Ти го поглеждаш и той ти казва: „Духът ми каза да те целуна.“ Разбира се, те са изключителни условия.

Сега аз искам да те наведе на мисълта... Има един закон: хората, които се сближават, трябва да мислят добро един за друг, понеже при добрата мисъл ти можеш да мислиш и да се развиваш. Ако добрите хора не мислят добре за тебе, то е вече голяма спънка: ти не можеш да мислиш вече тогаз! На едно събрание, ако имаш добри приятели, които са концентрирали своята мисъл и имат добра мисъл за тебе, те ти помагат и ти ще говориш добре, но ако те се опълчат, ти ще заекваш, не ще можеш да говориш добре.

Някой път спънката е там, че не можете да разбирате. Ти, за да разбереш доброто, трябва да бъдеш между добрите хора. У всички добри хора има желание да ти дадат. От добрия човек няма да искаш ти сам, но той като те види, докато му разправиш, той веднага ще ти даде. Той не мисли за последствията. Той с това се отличава. А пък правдивият човек се познава по това, че като му кажеш една работа, той ще ти каже: „Право ли е това или не?“ А пък онзи, който е чистосърдечен, каквото му кажеш, няма да изопачи думите. Даже искрен човек е онзи, който вярва. Каквото му кажеш, ще ти повярва.

Та за да разбирате, за да ви се даде онова, което вие търсите, трябва да има не един, но мнозина, които да мислят добре за вас. Като срещнеш някой човек, който

мисли добре, трябва да намериш най-малко една Божествена черта у него. И да кажеш, че има нещо в него, което ти знаеш. Каквото и да ти кажат хората, ти знаеш, че в този човек има нещо добро, Божествено.

Не трябва да се спреш върху мисълта: „Мен хората не ми трябва.“ Под тия думи: „Мен хората не ми трябва“ трябва да разбираш тия хора, които не разбират Волята Божия. Ония, които разбират Волята Божия, ти трябва да дружиш с тях. Те са необходими за тебе. Вие трябва да се свържете с всички хора, които изпълняват Волята Божия. Тогаз ще има друго разбиране. За тях трябва да се държите.

Да ви изясня това. Ти търсиш Христа, обичаш Христа. Но трябва да обичаш всички ония, които Христос обича. Ако ти не правиш това нещо, тогаз не разбираш. И в света законът е същият: ако обичаш приятеля, ще обичаш жена му, децата му, приятелите му и пр. Ако не ги обичаш, това не е приятелство. Ония хора, които приятелят ви обича, и ти ще ги обичаш. Сега, хората са по-склонни да мразят всички ония, които приятелят им мрази. Имаш един приятел: той мрази някого и ти ще го намразиш. Това е противоположният закон. А пък истинският закон е: ако имаш един приятел и той обича, ти ще обичаш ония, които той обича. Ония хора, които Господ обича, и ти ще ги обичаш. И ония хора, на които Господ не намира никакъв недъг, и ти няма да намираш недъг в тях. Ония, у които Господ не вижда никаква погрешка, и ти няма да виждаш погрешка в тях. Има хора, на които Господ не им вменява греховете. И ти ще държиш същото поведение спрямо тях. Ще кажеш: „За този човек Господ мисли добре. И аз не мога да мисля другояче. Аз ще мисля, както Господ мисли.“

Казвам: тия трябва да бъдат основните правила, без които не може да има никакъв успех. Някой ще каже: „Кой е видял Господа?“ Умът, който имаш в себе си, твоят ум показва Господа! Това, което ти мислиш, това е Господ в тебе, Който мисли. Това, което чувствуваш, това е Господ в тебе, Който чувства. Това, [над] което ти се мъчиш, това е Господ в тебе, Който иска да ти покаже. Това, което

постоянно те подбужда да направиш добро, това е Господ. И Той ти казва, че това, което мислиш, не е право. Казва ти: „Хубава е мисълта ти, но не е права.“ И тогаз ти показва начин, по който да изправиш мисълта си. Обидиш някого. Дойде Господ и ти казва: „Иди да се извиниш.“ Извиниш се и стане ти приятно в душата. Някой път се опълчваш и казваш: „Как ще се извиня?“ Това е човешкото, това е дяволът в човека. Трябва да различавате. Човек трябва да има готовност да изпълни ония подтици на Господа в света. Господ е Единственият в света, Който ни изпитва. Той всякога вижда, понеже Той знае, че твоята погрешка един ден Той ще я плаща. Защо Господ не иска хората да грешат? — Защото хората, като правят грехове, Бог един ден ще ги вземе върху Себе Си и ще ги плаща. Господ се интересува. Казано е: „Христос понесе греховете на света.“ Интересува се Господ. Той казва: „Като правите вие грехове, няма да ги плащате вие, но аз ще ги плащам.“ Не трябва да товарим Господа с нашите грехове. Това е Любовта към Бога! А пък като товариш Господа с твоите грехове, ти не Го обичаш. Като не Го товариш, това е Любовта към Бога! Като ви обичам, няма да ви товаря с моите грехове. Вие можете да товарите когото и да е с вашите грехове. Та казвам: не товарете Господа с греховете си! Направиш един грях; ще отидеш да се изповядаш на Господа да ти прости. Някой път правиш погрешки и не знаеш, че си ги направил и казваш: „Какво съм направил?“ Та най-доброто Същество в света, ти си го натоварил с грехове. Не е хубаво. Не Го товарете!

Та сега, за обходата: не товарете Господа! Извършвайте Неговата Воля. Обичай Господа с ума си, със сърцето си, с душата си и с всичката си сила. Той е пътят, към който трябва да се стремите. Всички трябва да се подвизавате. Човек, който не обича другите, не може да види Бога. Най-първо ти ще започнеш. Ти в света сам по себе си Бога не можеш да Го видиш. И кога Христос видя Бога? Ако аз река да ви обясня някои работи, вие криво ще ме разберете. Христос позна Бога, когато дойде да вземе

греховете и да извърши Неговата Воля. Когато пое греховете, Той каза: „Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено.“ Ако ти не си готов да вземеш върху себе си да изпълниш Волята Божия, ти не можеш да Го познаеш. Казва се: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Ти казваш: „Аз познах Господа.“ Не, ти трябва да извършиш нещо. И като разрешиш най-големите противоречия, които съществуват в света, тогаз ще дойде онзи Божествен Дух, и ще кажеш тогаз: „Сега познавам, че всичко ми е дадено от Тебе.“ И тогаз ще се изяви Божията Любов. Казва Христос: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Как ще любите Господа сега? Как търсите Господа? И как ще Го намерите? Как ще любите Бога? Като възлюбите вашите паднали братя! Това е сега. Да живеете всички по този закон: да знаеш, как да любиш един паднал брат. Тая работа вие я знаете. Онзи брат, който дойде от Швейцария, каза: „За пръв път аз почувствувах една любов, която не съм я чувствувал досега. Нещо съвсем друго! Това не прилича нито на любовта към една жена, нито на любовта към един мъж, нито към един приятел, но нещо особено, което разрешава въпросите. Готов е човекът на всички жертви тогаз! Сега познавам в какво седи Любовта! Досега съм говорил за Любовта, но сега почувствувах, сега разбрах какво нещо е тая любов, за която се говори.“

Любовта, която разрешава всички противоречия вътре в самия тебе, то е Божествената Любов. Няма по-хубаво нещо от това! Човек тогаз е вече свободен! И само тогаз можеш да почувствуващ оная радост и нищо в света не е в състояние да ти даде такава радост, както тая любов! Тя като дойде, ти не си вече сиромас. И когато тая любов се яви в човека, хората са готови за тебе; дето и да отидеш, имаш отворени врата. Ако вие добиете тая любов, то въпросът е разрешен. Няма да има никакъв спор. Дето и да отидеш, ти вече си един човек, който носи вече едно голямо благо, и всеки гледа да влезеш в къщата му, да те приеме!

Желая вие всинца да бъдете носители на тая любов! И някъде като ви попитат: „Какво е вашето учение?“, вие ще им кажете: „Какво е нашето учение? Нашето учение е учение, което разрешава всички противоречия в света и накарва хората да живеят братски, без закон.“ Тогаз онзи, който е опитал Божията Любов, няма да се спре на това.

Някой казва: „Аз вярвам.“ Аз съм опитал мнозина. Някой казва: „Аз вярвам в Бога.“ Казвам му: „Че ако ти имаш тая вяра, за която аз ти говоря, ти няма да имаш тия противоречия, които имаш.“ Някой казва: „Вяра имам, но мъж ми ме остави.“ Тя казва: „Имам Любов.“ Че ако ти имаше Любов, той не би бягал от тебе!

Станете проводници! Трябва да имате едно състояние, в което Господ трябва да дойде да живее! Трябва да живее Господ във вас! Като дойде Господ да живее, вече е друго. Не може да каже един: „В мен живее Господ, а в тебе не живее.“ Онзи, в когото Бог е жив, той е запалена свещ. Той нищо не говори, но запалената свещ говори. Онзи, в когото Бог не живее, и той е свещ, само че свещта не е запалена. И той кряска само: „Не бутайте свещта ми.“ А пък онзи, със запалената свещ, казва: „Вземете свещта ми! Вземи я, братко, и я носи дето искаш. Вземи я, помогни си!“ А пък другият казва: „Не бутайте свещта ми!“ Та запалената свещ никога не се опетнява, а пък незапалената можеш да я повредиш.

Аз ви говоря за новото запалване. Може би вашите свещи са запалени, но има кадеж, дим има, като попските свещи. Аз не говоря за тях. Още не сте запалени така! Божествената свещ е без пушек и като гори, тя гори без да изгаря.

Казвам: „Стремете се!“ Господ много пъти идва, но като дойде във вас, като не сте готови, вие почвата да се топите, почвата да плачете и Той се оттегля. Трябва съзнанието ви да бъде будно, че като, дойде да се прояви Неговата Любов, да тръгнете с Него заедно да работите. Като дойде Господ във вас, вие приличате на благоденствващи възпитани моми. Като дойде нейният възлюблен, тя казва:

„Чакай да питам баща си и майка си какво ще кажат.“ И като ги пита, те казват: „Остави го, той не е за тебе.“ Тя се разколебава и той се отегля. И като дойде Господ във вас сега, вие питате другите: „Да тръгна ли с Него или не?“ И вие се разколебавате. Най-първо вие Го обиквате, а после казвате: „Баща ми, майка ми не ми позволяват. Не мога да тръгна с Тебе“.

И досега, колкото пъти е идвал Господ, вие сте се отказвали. Казвате „Да си поживеем още малко в този свят, да поизрастнем.“ И ако и този път не тръгнете, ще се намерите извън училището!

Казва Писанието: „Господ казва: Търсете Ме, докато съм близо.“

Сега не вземайте това в смисъл, че искам да ви кажа, че ще отидете в ада. Не! Ето какво аз разбирам — не да ви заплашвам, но ето каква е правата мисъл — може да има условия, дошъл е тренът. Вие трябва да бъдете навреме, преди да е ударил последният звънец, вие трябва да се качите на трена и да седнете. Ако чакате да ви вземат и да ви турят в трена вътре, тренът ще си замине и вие ще останете на гарата.

Та казвам: последният трен сега е, който иде! И ако вие не се качите на него, ще останете на гарата.

Аз имам желание, моето желание е да не останете на гарата. Качете се вътре и седнете и ще отидете на своето местоназначение.

Сега, има нещо, което не съм казал. Следующия път ще го кажа, като му дойде времето.

Отче наш.

Гимнастични упражнения.

6 ч. 10 м.

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ПРИРОДАТА

XVI година на Общия окултен клас
2 лекция
30.IX.1936 г. сряда, 5 ч.с.
На Изгрева.
Малко облачно.
Времето меко и тихо.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Службата на храносмилането“. За какво се е говорило в миналата лекция? Много работи се засягат, но основното? (*Един брат каза основните мисли на миналата лекция.*)

Има ред противоречия, които съществуват в природата. Природата ни се изявява в ред противоречия. Каквото и да кажем, има големи противоречия. Противоречия навсякъде! Като не разбираме противоречията, ние търсим един живот, който е невъзможен. При тия противоречия е невъзможен един сносен живот. Какъв сносен живот може да има една овца, която живее в съседство с вълци? Какъв сносен живот може да има една кокошка, която живее в съседство с лисици? Ако вземете целия живот, той е пълен с противоречия. Някой път вие не различавате противоречията. Обяснявали са ги философи, но всички работи остават необяснени. Казваме, че Бог е създал света, [че] Той е всемогъщ, всеблаг, добър и при всичко това има едно такова голямо противоречие. Имаш едно хубаво, красиво дете, и дойде някой и го занесе, и не знаеш къде

е! Имаш баща, майка, приятел, мъж. Всички ги задигат. Обясняват го, че отишъл в онзи свят. В това съзнание, което имаш, ти онзи свят не си го сънувал. Този свят знаеш, но онзи свят не го знаеш. Това е голямо противоречие. След това, хората искат да ни докажат, че да умира човек, това е в реда на нещата. В реда на нещата е за онзи, който не е засегнат; който не го боли кракът, не разбира когато те боли. Искат да докаже, че в болестта има някакво добро. Възможно е, но ти в дадения случай не виждаш никакво добро — усещаш беспокойство и цяла нощ не си спал. От какво произтичат сега тия противоречия? После, най-добрите хора, някой път и те изгубват своето равновесие, макар че проповядваме, че трябва да вярваме. Някой път, като нападнат мъчнотии, изгубиш вяра [във] всичко и казваш: „Не ни трябва да вярваме.“ Питам: каква полза, ако вярваш и каква полза, ако не вярваш? Каква полза, ако мислиш добре за Бога и каква полза, ако не мислиш добре за Него? И в единия, и в другия случай ти влияеш на себе си. Защо? Ако мислиш, че една река е голяма, какво й придаваш? И без да мислиш, че е голяма, тя си е голяма. А пък ако мислиш, че една река е малка, ти и да мислиш, че е малка, и да не мислиш, тя си е малка. Ти казваш: „Знаеш ли, че аз мисля добре за тебе!“ Туй е добре за тебе — да не се безпокоиш! Защото, ако аз ида като човек в гората и ти мислиш добре за мене, значи ти не се безпокоиш. А пък, ако се безпокоиш, значи за тебе е зле. Трябва едно правилно обяснение за самите вас. Да мислите сега!

Вие сега очаквате от света това, което светът никога не може да ви даде. Очакваш да станеш цар. „Няма да го бъде“ — казват турците. Очакваш да станеш някой княз. И това няма да го бъде. Очакваш да бъдеш пръв министър. И това няма да го бъде. Това са изключения. Очакваш да бъдеш някой голям красавец, а пък ти си обикновен, нямаш тая красота. Очакваш да пееш тъй хубаво, а пък едвам можеш да сплиташ думите. А пък виждаме, че някои могат да говорят хубаво. Казвам: има

известни противоречия, които ни заблуждават. Много пъти ние се намираме в този свят на противоречия, и очакваме облаги от този, от онзи. Това е поради неразбирането на закона. Как ще примирим нещата. Например, в геометрията казваме: „Правата линия“. Как ще преведете вие правата линия в органическия свят? Какво име ще й дадете? Когато кажем, че някой човек е тънък, геометрически какво означава? Ние казваме, че онзи човек е прав. Какво разбираме под израза: „прав човек“? За някого казваме, че е тънък човек. На някой пък казват, че е много изтънял.

Правата линия може да се продължи, но ако се много продължава, тя ще се изкриви. И ако станеш много праведен в обществения живот, то „Прекален светец и Богу не е драг“. Ако станеш много праведен, ще се изкривиш. Това е неразбиране на закона. Какво значи човек да бъде прав? Той трябва да има правилни отношения! Как ще преведете правата линия сега в органическия живот? Всякога правите линии какво имат? Второто измерение, как го определят геометрите? (*Плоскост.*) Какви са плоските тела в органическия свят? Ти казваш: „На плоско живее той“, т.е., че неговите разсъждения са повърхностни. Но същевременно плоскостта е едно условие за правия човек. Правият човек ако не е плосък, той не може да се прояви. Казват: „Той е глупав“. Глупостта е едно условие за проява на разумността. Ако няма глупави хора, мъдрите не могат да се проявят. Че ако всички са мъдrecи, кой кого ще учи, кажете ми? Ако всички са силни, кой на кого ще помага? И ако всички са добри, ние както разбираме, кой кому ще прави добро? Аз говоря само за земния живот. Ние на земята искаме това, което не може да бъде в дадения случай. Ти от правата линия не можеш да искаш това, което би поискал от една плоскост. Е добре, как ще определите сега височината? Казва някой: „Много дебел стана!“ Само високите хора стават дебели. Късият човек може ли да стане дебел? Човек, който няма височина, как ще стане дебел. Щом е дебел, той е висок. Само високият човек, който има височина, може да бъде

дебел. Това са отношения. Казват: „Тънка линия“. После казват: „Тънък човек“.

Казвам: В света вие трябва да започнете с изучаването на животните, докато дойдете до човека, за да разберете отношенията. Вие не сте си задавали въпроса, защо Бог създаде така природата, а не другояче. Не че ще разгадаете нещата, но ще си дадете една свежест на ума — да не се безпокоите. Казвате по някой път: „Защо ме забрави Господ?“ — Защото вие сте Го забравили! „Защо се отнася Господ така зле с нас?“, казвате. — Защото вие зле се отнасяте. Естествено е. Бог се отнася с всякого едного така, както той се отнася с другите. Минаваш край някого. Хванал си го за гушата и казваш: „Дай парите! — Чакай малко! — Не! Парите сега!“ Случи се, че Господ минава там и те хване за ухото и те разтърси, нищо повече.

Ако дадеш пари, има ли право да ги вземеш? От човешко гледище — да! От Божествено — не! Говоря за истинските отношения.

Противоречия има. Вие живеете в света на противоречията и искате хармония. Всеки ден постъпвате тъй, както не трябва да постъпвате и мислите, че вашите постъпки са прави. То е вече въпрос. И после казват: „Направи добро, за да намериш зло.“ Защо ще намериш зло? — Защото ти, като дадеш пари някому, искаш да си ги вземеш и искаш да вземеш лихва отгоре. Онзи човек, и той е като тебе, и той мисли като тебе. Ти искаш да дадеш, за да печелиш. Той казва: „Не искам да дам, не искам да ме подяда!“ И тогаз се спъвате във вашето верую. Казвате: „Този свят не е добър.“ Питам: ти, праведният човек, какво търсиш в този свят, който не е добър? Влизаш ти в една локва и казваш: „Лошо място!“ Какво търсиш в тая локва? Защо си влязъл вътре в тая локва? Рибата има вътре, а пък обичаш рибата — влязъл си и си се накалял. И следователно вие сте търговци. Вие сте дошли да спечелите нещо в този свят.

Това са противоречия. И тогаз ще дойде някой философ да ви казва, че Бог е създал света. Той го е създал, но

така както ние живеем, тъй както баща ти и майка ти са те родили, както ние разбираме света — това нещо не е от Бога. Това е по същата причина, както ако някой те е облякъл в скъсани, нечисти дрехи и иска да каже, че така ни е родила майка ни. Това не е в реда на нещата. Вие се учите, за да смъквате противоречията. Облякъл си една дреха, която не е хубава. Трябва да я съблечеш, по който и да е начин, и ако не я съблечеш, няма да ти върви. Какво ще стане от тебе, ако облечеш дрехата на един прокажен? — Не те очаква нещо добро! Или ако дадеш на един дрехар да ти шие дрехи, който има проказа, то проказата ще мине в тебе. И следователно онова, скритото противоречие, минава от един човек в други. Трябва да изучиш тия закони.

Има дадени чувства [да познаваш] кои неща за тебе са хранителни и кои отровни, кои са полезни и кои не?

Вас ви смущават големите противоречия. Разболееш се — едно голямо противоречие. Казваш: „Аз хубаво се хранех“, но си се разболял! Заболи те стомахът или простудиш се. Заболят те гърдите, главата. И тогаз се спираш върху въпроса: „Защо?“ При сегашната култура повикаш лекар. Но животните, като ги заболи стомахът, главата, какво правят. И те се лекуват. Сами се лекуват. После, как се примиряват животните. И те имат общества, събират се. Аз съм ги гледал. Като се съберат, всяко животно си знае мястото по силата на един закон. В животинското царство противоречията се разрешават чрез силата. Силният е на първото място. По степента на силата ще се наредят животните. Най-слабият ще го намериш на края. И тогаз, у животните, който е най-слабият, той е на опашката. Опашката е най-слабата и затова тя е турена отзад. И тогаз слабият, като няма на каква работа да го турят, той само се мандахери на едно и на друго място, като опашката. Но в това махане отподир, този силният е научил този силния да мисли. Ще видиш, че когато едно животно е здраво, то си маха опашката, завъртва я нагоре. То е здраво, положението му е добро. Щом заболее, подвие

си опашката. Следователно, когато слабите не работят, то силният тогаз е хванат в капана. И силният може да се хване в капана.

И в най-доброто общество, както сега между вас, се раждат някои противоречия. Може да има противоречие, че едни ядат повече, а пък други, по-малко. Хубаво е човек да яде много, и хубаво е да яде малко. Но казвам: ако ти ядеш много и си болен, какво ще спечелиш. И ако си здрав и ядеш малко, какво ще спечелиш? Тогаз: многото от болния ще го дадеш на здравия и малкото, което ще ядете дайте го на болния и противоречието ще изчезне. Понеже този, болният, като изяде многото храна, болестта му ще се влоши. И откъде произтичат противоречията? Че ти имаш едно голямо желание — какво ли не желаеш! Че това е много ядене! То са обедите в духовния живот. Има две неща, които отличават хората. Как ще познаеш дали един човек е материалист или е духовен. По техните отрицателни черти се ражда в него гордостта. Той е аристократ. Исква да влезне в общение с хората. Той е „духовен“, „религиозен“, какво ли не. Поп иска да стане, владика иска да стане, какво ли не. Той е от „духовните“.

А ако искаш да знаеш дали някой е материалист, ще имаш предвид, че материалистът се отличава с алчност. Всеки човек, който е материалист, той иска да има къщи, ниви, говеда и пр. Той не е учен. Казва: „Да си поядем, да си попийнем — това е всичкият живот.“ Вие казвате за някого: „Той е материалист.“ Така го кръщавате. Някой път казвате: „Парички да има човек.“ Тогаз, в дадения случай, не си ли материалист? Или някой път казвате: „Човек трябва да бъде самостоятелен.“ Тогаз не сте ли от горделивите хора? И онова, което е развалило живота, това е човешката гордост и човешката алчност. Събрали се двете противоречия. Единият е опашката, а другият — главата. И тогаз са се съюзили. Защото някой път една змия с опашката се завива и после с главата си те хване.

Сега, тия противоречия съществуват в самия строеж на човека. Вие сте унаследили нещо. Алчността е във вас

тук (в ухото има, малко напред). А пък гордостта е отзад, на горната част на тила. Целия си живот можеш да я носиш. Можеш да я хукаш, можеш да я отричаш, но тя си седи там. Тя ти е необходима. И алчността е необходима, защото, ако нямаш тая алчност, ти съвсем ще закъсаш в този свят. Някои хора ще ги намериш, че са много щедри. „Той е много щедър, той не мисли“ — казват. Това не е разрешение. Дайте на една кокошка цяла една крина жито и тя ще го разрови и после каквото остане, ще разсипе и ще си замине. Втори път като дойде, няма от къде. Трябва да й дадат отнякъде; тя очаква отнякъде. Хвърлете царевича на катерицата и тя, като се наяде, ще складира останалото. Откъде дойде у катерицата тая съобразителност? — От алчността ѝ. А пък кокошката е много щедра. Но кокошката един ден ще се намери в противоречие. И катерицата ще се намери в противоречие. Кога? — Когато ѝ вземат това, което тя е събрала!

Казвам: вие сега разглеждате живота, като че ли Бог нарочно е определил живота така за някои грехове. Вие казвате: „За някои грехове Бог ме съди.“ Вие не разсъждавате правилно. За нищо Бог не ви съди. Вие сами си носите вашите грехове. Греховете ви измъчват. Кой ви измъчва? Взели сте пари от някъде. И дойде онзи и те измъчва.

Някой разбойник те чака да те хване. Вие сте богат. И казва той: „Парите или ще те убия!“ Коя е причината? Това е богатството ви! В живота един вълк никога не яде една болна овца. Тя като дойде, бутне я. Той е доста вещ. Познава овцете. Бутне я по корема отдолу с муцуната си и си замине. И тя е свободна. Защо? — Тя опази кожата си по причина, че е болна. Но ако утре тя каже да си подобри живота и стане мазна, той като я намери, не я бута по корема, а я хваща за врата и казва: „Да си платиш данъка.“ Вълкът казва: „Тая мера дядо ти, баба ти са я пасли и нищо не са платили. Ти сега ще платиш“. И взема, че я туря в тъмница. Вас като ви хване един вълк, какво ще правите? Сега вие си имате убеждение, че сте свободни.

Казваш: „Аз съм свободен.“ Аз бих се радвал да бъдете свободни! Тогаз трябва да се освободите от тия наследени мисли, от напластяването на лоши образи вътре в човешката душа. Те са едно голямо нещастие. Аз не съм против критикуването. Мислете каквото искате. Свободни сте. Но разбирайте добре противоречията. Срещнете един лош човек — научно го изследайте. Да знаете защо е станал лош. И ако вие знаете от какво е станал лош, ти можеш да помогнеш на себе си и донякъде можеш да помогнеш и на него. Умният човек може да си помогне. И вие може лесно да подобрите положението си. Един американски професор закъсал, не му вървяло. И най-после, като не му вървяло, дошло му на ум да опитомява лоши коне. Този опит считам, че е верен. В Ню-Йорк трима американски богаташи имали три лоши коня. Единият кон ухапал ухото на господаря си, вторият — страната, а пък третият обичал да рита. И дават му за всеки кон по 1000 долара, ако може да ги опитоми, да не хапят. И той обещал за час и половина тия коне да ги научи да вървят по правия път. Този кон, който обичал да хапе — професорът разбирал психологията на коня, хваща го за врата и държи врял чукундур пред него — сварен, но горещ. И като си отворил устата да го ухапе, турил му чукундурата в устата. Три пъти като му турил чукундурата в устата, няма да хапе, няма нищо! 1000 долара! На онзи кон, който обичал да рита, турил му една тенекия и го държал така с тая тенекия. Той ритал и за половин час отгоре той се научава, че с ритане не може тая работа. Та казвам: този кон, който хапе, казва: „Защо това нещо дойде до устата ми?“ — Този кон сме ние. Едно по-умно същество иска да те отучи от един лош твой навик. Вие разглеждайте малко по-другояче живота. Дойде ти некое нещастие. Ти обичаш да хапеш. Ще те научат да не хапеш. Чукундурът ще влезе вътре в устата ти. Ти си мислиш това, което не е. Няма да се обвиняваш. Тая черта е отнякъде дошла. Има някои несъобразности. И по този начин — понеже ние имаме много несъобразности вътре в живота, Бог е принуден чрез страдания да ни изправи.

Страданието е път на изправление. И най-добрите хора, всички си имат страдания. Щом имате страдание, вие се благодарете. Че ти ще откъснеш ухото на господаря си, и после знаеш ли какви последствия има това? Господарят може да те продаде, може да те застреля и пр. А пък той бил благороден, че дал хиляда долара, за да го отучи да не хапе. Как ще отучиш този кон, да не хапе? Никакъв морал не може да ти помогне. Могат да ти кажат: „Това не прави“, а ти го правиш. Но когато дойдат страданията, със страданията хората се научават как да живеят. Та на всинца ви трябва сега да се учите. И най-първо ще намерите ония несъответствия във вас. Вие обичате знанието. Аз много ви харесвам, че сте много любознателни, знание имате, помните. Всеки знае характера на другите. Един други много добре се познавате. Но това познание няма основа. Не се познавате както трябва. Казвате: „Аз го познавам, той е един бърбрия.“ Онзи, който говори много, той е един извор. Аз да ви определя: той е един планински извор. Шуми, какво лошо има, че говори този човек? Ти използвай този човек. Използвай неговия говор. Онзи, който много говори, тури при него ония, които не говорят, за да се научат да говорят. Че ако вие всички мълчите, как ще се научите да говорите?

Някои казват: „Мисли много!“ — Да мислиш и целия ден да се безпокоиш, това не е мисъл. Мисълта не е безпокойствие. Щом има безпокойствие, то сърцето е намесено там. Сега седиш и казваш: „Какво ще стане с мене?“ Ти ще вземеш предвид следното: ако не си съобразителен, ще гладуваш. Ако не знаеш как да се храниш, ще боледуваш. После, много работи ще ти се случат. Няма да отдаваш погрешките на другите хора. Не ги отдавай на другите. Те са второстепенното, но най-първо в тебе се крие всичко! Ти се намериш в едно общество и казваш: „Човек да е улеснен!“ Но представи си, че си в пустинята някъде. Какво ще правиш тогаз при тия бедните условия? Умният човек трябва да подобри нещата. За това лошият живот е станал причина да се съберат хората и да

си помагат един на други. Та казвам: изучавайте света! Външният свят не може да се измени сам по себе си. Като се минат векове, външният свят се подобрява, много малко се подобрява. Има опасност да се навъдят въшки на главата ви, и бълхи и дървеници. И какви ли не болести ще дойдат! Ти не можеш да се освободиш. Дойде холерата, чумата в света. Как ще се пазиш? Има два начина. За да се пазиш от холерата и чумата, трябва да имаш абсолютно чиста кръв. Имаш ли я, чума не те хваща! Или казано по-ясно: като дойде холерата, чумата, тя търси храна и като не намери нищо за ядене, тя ще те остави, както вълкът болната овца. А като намери чумата, холерата храна в тебе, ще те нападне. Ако кръвта ви е чиста, вие ще бъдете както болната овца за вълка. Сега вие не можете да намерите връзката. Казвате: „Как може да се живее?“ Ако вие искате да се живее, ще имате противоречия. Ще боледувате. Ще дойдат лекари и ще ви лекуват. И най-после ще кажат: „Хайде за онзи свят!“ Вие не знаете онзи свят. Голям страх имат някои умирающи. Вие били ли сте в положението на умирающия, да знаеш какъв страх имат. Как се мъчат, какви противоречия имат. Някои около него казват: „Не говорете, да не преполовим. Да си върви. Да не го повръщаме назад!“ И да искаш да го повърнеш, не можеш! Някои казват: „Христос съживил хората.“ Ония хора, които Христос с е съживил, могат да се съживяват, а пък другите не могат. Има деца, които можете да учите, а пък има деца, които не можете да учите. Има деца, които са в положението на животни. Можеш, но то иска векове, а пък ти нямаш такъв дълъг живот и такова дълго търпение.

Та гледайте да събудите в себе си онова желание за истинско знание. Интересувайте се, но едновременно се интересувайте в човек за лошото и за доброто, което има. Например, някой човек е много гневлив. Но онзи, гневливият човек, има една добра черта: услужлив е! Влизам в един дом във варненско. Някой бие жена си. Влиза една млада жена. Той налага жена си. Тя вика:

„Уби ме този.“ Сега, ако е за стражар, ще дойде и ще арестува. Влиза друга една красива мома. Той се изправя. Тя го пита: „Защо я биете?“ Той казва: „Раздразни ме! Не знае да се обхожда с мене!“ — Питам: защо той при младата мома престана да я бие? Тя внесе в него нещо хубаво. Тя внесе нещо и премахна онова възбуждение в него. В домовете откъде стават скандалите? И в религиозните, и в светските хора? Най-първо ти почваш да туряш в ума си едно противоречие за онзи, когото обичаш. Казваш: „Той малко кръшка, полъгва ме. Не говори всичко право.“ И тогаз наставка едно противоречие и тогаз в отношенията на жена му към него има една промяна, не са такива, каквито трябва. Тя му прави забележка. Днес една забележка, утре друга забележка. То е старото възпитание — не върви. Всички сте опитали плодовете на старото възпитание: непременно ще има в къщи скандали между бащата и майката. Ако майката постоянно прави забележки на детето, пак ще има скандали. Привикват хората. Еднообразието, едно и също нещо притъпява чувството на човека.

Някой път претърпявате. Но не само да го претърпиш, а после да вървиш и да мърмориш. Считай, че онзи човек в дадения случай извършва нещо добро, нищо повече! Веднаж като разправях на Шангов тая философия, той ми каза: „Тъй е. Аз вярвам в това.“ И той приведе един пример: „В нашия род, каза той, всяка година ни хваща лудост и трябва да си пуснем половин килограм кръв и тогаз за една-две години сме добре. Но ако не си пуснем кръв, ще направим беля.“ Той беше вестникар, беше шишкар. Наближило време да си пусне кръв. „Написах една статия във вестника. Намериха ме на улицата и ми пукнаха главата и изтече кръв. И почнаха да идват телеграми да ме съжालяват, а пък аз се радвах и благодарех, че ми пукнаха главата и протече кръв. Олекна ми. И си казах: „Така няма да пиша вече!“ А пък интересното е, че духовните хора, колкото пъти и да им пукат главата, пак пишат същите статии. Не пишете статии, които

предизвикват. Имате, да кажем, едно дете. Ще му дадете известно възпитание, ще приложите един начин, после друг начин и пр. Най-първо човек да възпита себе си. Познай себе си. Познанието иде от самовъзпитанието. Имаш една лоша черта, нетърпелив сте. Навсякъде искаш да си даваш мнението — и пред учени, и пред неучени. Пред неучените както и да е, върви работата, но ти си даваш мнението и пред учените. Научи се да мълчиш! Слушай умните. А пък в тебе ще дойде едно нещо, което ще те бута. Мълчи малко! Не че вечно трябва да се мълчи. В дадения случай мълчи, защото онзи веднага ще каже: „Онзи там е невежа!“ И тогаз и ти ще кажеш нещо и ще се зароди един спор. Сега аз като минавам по улицата, гледам, че има стражар. Той казва: „Господине, няма да минаваш отляво, а отдясно.“ Ти можеш да кажеш: „Че как така? Защо ме спираш?“ „Закон е тук прокаран. Ще минеш отдясно!“ Казва ти стражарят: „В дясно!“ — в дясно! Стражарят казва: „Ако не изпълните закона, ще ви закарам в участъка.“ Турен е закон: от дясно. „Ами как така да ми нарушават Божествената свобода.“ Някой казва: „Аз не искам никой да ми нарушава свободата.“ За да не ти нарушават свободата, ти трябва да бъдеш крайно мъдър, да разбираш Божествените закони, и на животните да дадеш път. Видиш един вол — отбий се! Видиш една мравка — отбий се! Мъдрият, той не иска да минава през мравките. Ти казваш: „Искам правия път, да скъсим времето.“ Не скъсявай времето. Има доста време в света. Ти казваш: „Но имам много работа, няма да си свърша работата!“ — Не, лъжеш се! Работата не зависи от многото бързване. Работата ти изисква 5 минути за да се свърши и понеже не знаеш как да я направиш, ще мине един час. Пишеш едно писмо, скъсаш го, напишеш друго, скъсаш го пак и казваш: „Много време ми взе!“ Защото не знаеш как да пишеш и затова ти отива много време. Англичаните имат хубав метод при писане и като напише писмото, ти излишна дума в него не може да намериш. Излишни думи няма. И ги наричат „търговски писма“. Религиозните хора

имат една опасност, че някой път като пишат някому, пишат му дълго писмо! А пък ти му кажи две думи, че трябва да бъдем добри, да имаме човештина! Та не седи толкоз в думите. Всичко в света седи в живота. Мисълта, — и после трябва да се прояви животът! Животът в този смисъл: да се изрази той външно.

Човек живее, но под думата „живеене“ ние разбираме онзи, разумния живот. Не вземайте сега това върху себе си. Аз като ви говоря, някой може да го вземе заради себе си и ще каже: „Не говори ли за мен?“ Няма човек на земята, който да няма недостатъци. Или другояче казано, недостатъкът не е недостатък, но ти имаш преизобилно. Ти се гневиш: богат човек си. От твоето богатство ще раздаваш, като се гневиш.

Питам: как ще поправите горделивия човек? Върху него ще действувате с любов, нищо повече. Няма друга сила, която може да смекчи човешката гордост. Така ще я смекчиш и ще я туриш в нормално състояние. Не само да кажеш: „Да го позалъжем.“ Не! Горделивият човек има доста голяма прозорливост, че не можеш да го лъжеш. Измени мнението си за него. А пък онзи, алчния, как ще го лекувате? Трябва да бъдете добри! Няма да го подяждаш! За горделивия започни да мислиш добре, и той знае, че онзи, който го обича, той няма да му направи зло. А пък при алчния, да знае той, че ти не го подяждаш. Ти като туриш доброто в действие, той е на твое разположение и ще му въздействуваш. А пък ти му проповядваш, че заради Бога, той да не е алчен! Ти така не можеш да го възпитаеш.

За майките казват, че много обичат. На майките им много липсва от любовта. Те не обичат децата си. Те имат вид, че обичат. Любовта на майката я вземат за нещо много идеално. Не считайте, че искам да нападам майките. Те имат много повърхностна любов. Една майка мисли дъщеря ѝ да стане красива и да я ожени, да има един зет богат, добър и красив. Но дъщерята е крайно горделива. Какво ще прави майката? Дъщеря ѝ не се покорява, говори ѝ колкото искаш, пет пари не дава! Тя си налага волята.

Горделивият човек всякога ще наложи волята си и всякога ще те изненада. Само чрез Любовта ти можеш да имаш отношение с такова лице.

После, ще дойдеш и себе си да обичаш. И себе си трябва да обичаш. Да обичаш не така, както една майка обича децата си. Ще обичаш онова, Божественото вътре в себе си. Ще обичаш Бога и тогаз твоят живот ще се измени. Има някои неща, които вие не сте ги проверили.

Вие казвате: „Да ни се говори нещо друго.“ Може! Сега искате да ви кажа, че вие имате лотариен билет, и че ще спечелите. Мога да ви кажа кой билет печели, но вие ще станете по-лош. Вие искате да ви кажа какво ще ви се случи утре. Мога да ви кажа. Тия работи са най-лесни. Но ти не можеш да се самовъзпитаеш така. Мога да ти кажа къде има пари и като те пратя, ще ти кажа: Еди къде си има заровено имане. Иди и вземи колкото искаш. И ще проверя после, че си извадил всичкото имане и си го скатал. Ако извадиш всичкото имане, теб не те очаква добро. Ще вземеш колкото ти трябва. Че в живота не е ли така? Един богат търговец, милионер, ти казва: „Вземи си от касата, колкото искаш!“ И дава ти ключовете. Ако вземеш всичко, втори път ще има ли кредит? Вие мислите, че всичко е произволно. Господ, като не ти дава богатство, Той вижда, че още не си готов. Ако ти го даде, ти ще се развалиш. Ти искаш да станеш учен. Той знае, че ако ти даде това, ти ще се развалиш. Не че не иска. Може да ти даде. Той иска да те опита. Та пред вас седят големи възможности. Тия възможности ги е дал Господ. Вие сте чели притчата за талантите, казана от Христа. Че това са възможности, които съществуват. Всеки ден имате тия възможности. Днес Господ ще повика някого от вас и ще му даде един талант, на друг два, на трети три, на друг четири, на някого — пет. И после може би ще дойде след година и ще те повика. И онзи, който е спечелил, още ще му придаде. А онзи, който има един талант и не е работил, не е спечелил, за него ще каже: „Вземете го от него.“ Та вие съзнавате някой път, че не сте много талантливи.

Хубаво, ако сте талантливи, ако имате много хубав глас, какво ще правите с него? Как ще употребите таланта си? Или представете си, че имате прозорливост, ясновидство. Как ще употребите това? Тия висши дарби, ако не ги употребявате както трябва, те се занемаряват и се спъват. Аз съм забелязал, че всичките ясновидци, едни вземат повече пари, а други почват да уповават на хората, и след това тая дарба не се увеличава. Че онзи, който има тая дарба, той трябва да бъде като един чиновник, който седи на своето място, на длъжността си и като срещне на пътя си някого, му казва; срещне някой мъж, който обича да попиюнува, да побива жена си, и му казва: „Слушай, ако ти не престанеш да пиеш и ако не престанеш да биеш жена си, след една година ще те сполетят най-големи нещастия в живота ти.“ Ще му каже малко и ще си замине. Пари няма да му вземе. Някой път това чувство има всеки. Някой път вие предчувствувате. Много хора са идвали при мен и са ми казвали: „Тежко ми е! Усещам, че ще ми се случи нещо!“ — Че пророкът е дошъл. У всеки човек има нещо, което усеща нещата! Всеки човек има чувство на пророчество, че ако не се измени вашият живот, зле ще стане!

Има признаци, ще ги учите! Трябва да учите тия признаци. Вземете муцуната, лицето на вълка. Вземете лицето на един вол, на един кон. Ако разгледате главата на един вълк, ще видите, че има голямо различие в строежа на ушите и пр. Оттам сега учените искат да се домогнат до известни знания. И ако работите, всичките твои стремежи ще се определят в разни посоки. Всеки се определя на дадено място. Ако се е развила речта ви, тя се определя под очите. Долу под очите има признаци за речта. Някои искат да говорят, но у тях този център не е развит, той не може да говори. Някой е музикант. Музиката е отбелязана на челото — над веждите от двете страни, по челото нагоре. Някой е паметлив. Паметта е отбелязана в центъра, средоточието на челото. Някой е разсъдлив. Разсъдливостта е сложна способност. В основата ѝ лежи

причинността. Причинността е изразена в двете изпъкнали точки от двете страни на челото. Между двете точки на причинността по средната линия се намира изразена способността за сравнение. Въображението е изразено по горния край на челото. Някой е естественик, може да наблюдава; у него долната част на челото е по-изпъкнала. Това е в общи черти. Религиозността е изразена горе на главата. У религиозния горе главата е развита. И това дава една хубава черта на характера. Някоя мома е много срамежлива. Една хубава черта е срамежливостта. Тя се отнася до онова, Божественото чувство. Тогаз у човека е развита горната част на главата. Тогаз човек има известно почитание. Тия хора, които са религиозни в правата смисъл, те имат почитание и уважение. Те почитат другите хора. Дали го заслужават или не, те ги почитат. А пък който няма това чувство, той, като отиде при светията, казва: „Този светия е като другите хора.“

Какво ще пееш на онзи, който няма ухо?

Та казвам: в този свят имате да придобивате много работи! Да пеете! Не само трябва да пеете, но и трябва да смятате, трябва и да помните, да не забравяте вашите опитности. Веднаж като ви кажат, а не десет пъти, да го разберете!

Някой път ще те нападнат хората, ще те опитат колко си силен. В природата има големи противоречия. И дяволът е от едната страна, а Господ е от другата страна. Дяволът като дойде, знаете ли какво ще ви каже? Светии има, които са страдали от дявола. След 20-30 години свят живот, като дойде дяволът, внесе нечисти мисли и светията си маха ръцете и не може да се моли.

Някой път сте разположени, защото добре говорят за вас. А някой път сте неразположени, защото те критикуват. Когато сте разположени, значи добре говорят за вас — някой път от земята, някой път от духовния свят, а някой път от Божествения Свят. Когато Бог говори, ти ще бъдеш блажен. Когато ангелите ти говорят, ти ще бъдеш добър, а пък когато хората ти говорят, ти ще имаш един сносен

живот. Та когато желаете да критикувате един човек, едновременно гледайте и себе си. Кажете си: „Ако аз съм на негово място, какво ще направя?“ Вие всички трябва да изучавате закона на Любовта. Трябва да знаете, че Любовта не е еднообразна. Много форми има тя. Материална любов. Духовна любов. В духовния свят, дето царува Любовта, там тъй несъобразно може да функционира, че може да се роди гордостта. А в човешкия живот, дишаш, дето не царува Любовта — там ще се роди алчността. Любовта прямо в материалния свят не може да действа; тя ще действа там чрез доброто. Та на земята, във физическия свят, можете да действувате само чрез доброто; чрез Любовта не можете да действувате. Вземете и прегърнете когото и да е, целунете го, и вие ще си намерите беля на главата. Вие казвате: „Аз го прегърнах.“ С целувки не става. Като го прегърнеш, ще му дадеш един кат най-хубави дрехи или наниз, или някой часовник или някоя хубава книга. Казва някой: „Прегърна ме и не ми даде нищо.“ Трябва да има нещо в ръцете си. И когато човек възпитава себе си, изберете същите правила. Той трябва да придобие нещо. Човек трябва да има нещо реално, на което да разчита. Казват: „Той е светия.“ Светията на какво ще уповава? Най-първо, светията всякога има едно отлично тяло, една отлична ръка, отличен крак, отличен стомах. Светията не страда от коремоболие, от главоболие, от гърди. В светията всичко е на място. Няма излишни работи. Всичкият капитал е в обръщение. Вложеният в светията капитал си има оборот, и после капиталът му дава приходи. Сега някои искат да станат светии и казват: „Да ям малко, че да стана светия!“ Не! Постенето е един метод за лекуване, а пък ако искаш да станеш светия, трябва да знаеш как да ядеш, трябва да знаеш как да дишаш, трябва да знаеш как да мислиш. Това е светия! Казва някой: „Той е прежълтял, светия е станал!“ Светийството не е в това! Лицето ти трябва да има един жълтеникав цвят, но трябва да има нещо и от червения цвят малко. Жълтият цвят е цвят на мисълта, а пък

червеният цвят е на чувството. Та жълтият и червеният цветове трябва да присъствуват, за да става регулиране на цветовете. Има някои цветове, които не са естествени за човека.

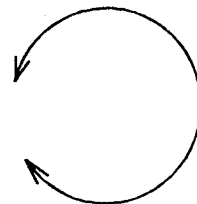
Някои казват: „Дайте ни един метод!“ Да ви дам един метод. Като станете сутринта, хванете се за ухото, долу при меката част, висулката, и почни да мислиш защо Господ създаде ухото. Това за цяла една седмица. Ухото ще се хване не горе, а долу — меката част. Тая мека част, това е мястото на живота. В меката част функционира животът. Тя е онзи, благородният елемент на човека. Когато тя изчезне, съкратява се животът. Тия хора, които нямат тая, меката част, имат много къс живот. И нямат разположение. Също и тия хора, у които тая мека част е в голяма степен изядена. А пък когато тая мека част е дълга, то човек е много разположен, магнетичен. Това е едно благо. Като хващаш тая мека част на човешкото ухо, тя трябва да се удължи. Сега някои имат голяма алчност. Голямата алчност разваля ухото ви, изопачава ухото. То е един опит. Има метод, как да поправиш устата си, очите си, веждите си: като пипаш някои места. Възпитанието трябва да почне от там. Някои искат да се концентрират. Че върху какво ще се концентрираш? Да мислиш за Бога! Какво ще мислиш за Бога? Ти, за да мислиш за Бога, трябва да имаш отношение: да Му дадеш всичко. А пък ти не си готов. Ти искаш Господ постоянно да мисли заради тебе. Той, Господ, отдавна е направил всичко, Той се е пожертвувал. Но Господ не иска някой, като отиде при Него, да Му служи наполовина. Той иска всичкото! И докато не отдадеш всичко, ти не можеш да идеш при Бога! И докато не отдадеш всичко на Него, ти не можеш да имаш това, което искаш! Понеже ако Бог ти даде тъй, както ти разбираш живота, ти винаги ще се намираш в едно противоречие. Смисълът на живота седи в това: когато всички хора имат правилно отношение. Тогаз ще дойде Царството Божие на земята.

Та сега, хванете си ухото. Някой ще каже: „То са

детински работи!“ Хванете си всички ухото. (*Учителя хвана с палеца и показалеца на дясната ръка меката част на дясното ухо.*) Всички направиха същото. Като се хванеш, ще кажеш: „Глупав човек съм бил!“ Че щом не разбираш нещо, ти не си ли глупав? Щом вършиш нещо, което не разбираш, ти не си ли глупав? Като пипаш ухото си, да ти стане радостно и весело, че Господ ти е дал едно украшение. Всяка сладка дума чрез ухото ще я схванеш. Най-хубавите работи през ухото ще ги хванеш. Аз не говоря за едно ухо механически направено. Но като се пипаш за ухото, ще мислиш, че то е направено от Бога и че чрез него можеш да възприемаш всички хубави неща. Като се пипаш за ухото, Господ да знае, че ти мислиш за нещо, което Бог е направил. Да мислим за Бога! Ние трябва да Го обичаме! И всичко онова, което Той е направил, ние да го имаме присърце.

Сега, коя мисъл остана, какво запомнихте от казаното? Първото нещо: онова, което имате до сега, е хубаво. То ви е служило досега. Но в бъдеще всеки ден Божественото носи нови неща. Казвам: ние сме пътници, които вървим по един път и всеки ден няма да бъдем на същото място. Днес на едно място, утре в друго положение. И за това животът ни се изменява. И като остареем, това показва мястото, догдето сме достигнали, а младостта показва отгдето сме започнали. Старостта показва догде си дошъл. Старият е дошъл до брега на морето. Какво го очаква? Вече не може да ходиш свободно, а си в лодката на парахода. Ще се ограничаваш. Не можеш да ходиш гдето искаш. Старият е влязъл в морето и затова е стар. Ограничен е. Тогаз ще се ограничиш. Старите хора се ограничават. И да иска да има свобода, не може. Младият е излязал от парахода. Старият е направил един кръг от 20-40-100-120 години и е отишъл на другата станция.

Та казвам: религията не е за да мислим къде ще отидем на небето. Религията е едно учение

за облагородяване на ума и сърцето. Трябва да се освободите от тесногърдството, от гордостта. Като почнеш така да разсъждаваш, ще знаеш, че всяко нещо, което Бог е направил, е разумно, и че всяко нещо, което Бог е допуснал, е разумно. И от това гледище, всяко нещо, което е станало, разглеждайте го защо е станало, то не е безполезно. То е безполезно втори път да минаваш през тая опитност. Всяко нещо, което е станало, е полезно. Всяко нещо, което става в света, е на място. Ние сега спорим, че наука не ни трябва. Ние много малко знаем. Не е ли хубаво да бъдеш един художник, да знаеш как да рисуваш? Не е ли хубаво да бъдеш един музикант, не е ли хубаво да бъдеш един математик, да бъдеш един естественик? Не е ли хубаво да знаеш как да плаваш, да знаеш как да хвърчиш? Има хиляди работи, от които се нуждаем. И цялото човечество се подтиква. Този, съвършеният човек — Бог, подтиква своите деца да желаят всички тия работи да ги постигнат! И Бог те приготвява сега за онова бъдеще, което утре ще ви даде. Бог ще ви даде нещо. Готови ли сте вие за това? Бог, когато ще иска да прати някой човек за дадена работа, ще прати кроткия. Сприхавия ли ще избере? Сприхавия на друго място ще го прати, и той е потребен. Имате пелин. Пелина не можеш да го пиеш, но за треска и за стомах можеш да го пиеш. Та и най-лошите работи, и те си имат своето предназначение. Сега, турете си мисълта, че всичко онова, което става в живота, е полезно. В Писанието има един стих: „Всичко онова, което се случва на ония, които обичат Бога, ще им съдействува за добро.“ Ако вие обичате да учите, ще бъде Бог с вас. Светските хора, които учат, Бог е с тях. Във всички области, ония хора, които работят и учат, Бог е с тях. А които не учат, може и религиозен да е, Бог няма да бъде с тях. Ако някой е религиозен, Бог е с него, но да е религиозен както трябва. Там, гдето присъствува Бог, има успех. А пък там, гдето Той не присъствува, няма успех. Там, гдето Бог присъствува, има радост и Той като дойде, превръща скърбите. Той няма да превърне всичките скърби, няма да ни освободи от всичките скърби. Господ ще ви

научи всички скърби, които идат, да ги впрегнете на работа.

Основната мисъл сега коя беше? Най-първо ще съзнаваш, че в природата има голямо противоречие, което хората са създали, и ще гледате това противоречие по какъвто и да е начин да го изправите. Света няма да изправим, но да се освободим от това противоречие. Ние имаме вътрешната възможност за това: понеже Божественото е в човека, ти можеш да се освободиш!

Колко пъти съм ви казвал: някои имате ревматизъм, нали? Търсите лекар. Лесно се лекува ревматизмът. Не знаете ли как се лекува? Още не знаете ли? Ще накараме пет-шест пчели да ви ужият. Който от вас има ревматизъм, да накара пет-шест пчели да го ожият, да ги раздразни и да го ожият. (*— Коприва не може ли?*) Пчелата е по-добре. Съвременните лекари правят следното: има места, гдето развъждат 50 милиона пчели, около 1000 кошера. Та има момичета, които държат тътка попивателна хартия и хващат тия пчели. Те ожият книгата и като ожият книгата 10-15 пчели, тая отрова, мравчената киселина, я изваждат после и лекуват с нея ревматизма и други болести. Ти имаш пчели и страдаш от ревматизъм. Тук имаше една сестра, която страдеше от ишиас. Тя ми каза: „Учителю, осакатях.“ Казах ѝ да отиде при кошера и да раздразни пчелите и като я ожилиха, изчезнаха болките.

Та казвам: с друго лекуване не върви така лесно. Който има ревматизъм, ишиас, трябва иначе две-три-четири години да го лекувате. Ще викате лекар, излагане на слънце и пр. И то е хубаво.

Та каквито болки имате, те могат тъй лесно да се поправят, както пчелите могат да лекуват ревматизма.

Та противоречия има в природата и тия противоречия трябва да ги изучавате.

Отче наш.

Гимнастични упражнения.

ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ

XVI година на Общия окултен клас
3 лекция
7.X.1936 г., сряда, 5 ч.с.
На Изгрева.
Времето тихо и прохладно.
Небето ясно.

Добрата молитва.

Кои са основните положения на миналата лекция?
(Един брат ги изложи.)

Сега ми кажете защо противоречието за одного не е противоречие за друго? Вземете една детска дреха — не представлява противоречие за самото дете, но ако един възрастен човек иска да облече тая дреха, ще се намери в противоречие. Има ли нещо лошо? Няма нищо лошо! Това е едно несъответствие, че малката дреха на малкото дете не може да стане дреха за възрастния. Това е едно механическо изяснение. Някой път ние виждаме, че някои неща са лоши. Не е лошо, но то е едно несъответствие. Има нещо лошо в света. Например, заболи те зъб. От какво произтича това? Някой път присъствието на някой елемент образува болка, а отсъствието на някои неща пак става причина за болка. Присъствието на някой елемент става причина да се появи радост и да си здрав. А пък отсъствието на някой елемент — това, което наричат хранителни вещества, може да роди болест. Хранителните вещества не са още изучени. Сега съвременната наука казва, че кислородът поддържа горенето. Тъй е повидимому.

Но кислородът е само проводник, а горенето иде от другаде. Сега няма какво да спорим. Проводник е кислородът. И като знаем този проводник, ще знаем, че то води другото, което не знаем. И ще знаем, че това, което иде чрез кислорода, поддържа горенето. Сега всеки един човек на Земята е един елемент. Има известни хора, които като дойдат при тебе, веднага ще произведат в тебе горене. Сега изучавате нещата като ученици. Вземете един елемент — младата мома е елемент. Момата в дадения случай е кислород. Тя като дойде при един момък, който е водород, ще произведе в него веднага повишение на температурата. Можете да констатираме това на физическото поле. Измерете температурата му преди тя да е дошла и след нейното идване. Кислородът значи е повишил температурата му. Сега това са научни работи. Ще каже някой: „Как ще повиши? Може ли една мома да повишава температурата?“ Повишава! Той става по-пъргав! Сега тия, които изучават насекомите, виждат какво е движението им при обикновената температура. Колкото се повишава температурата, увеличава се и движението ми. И обратно. Това е до известна граница. Колкото по-голяма температура има човек, толкоз той е по-пъргав. Някой, който няма температура, е студен, не се движи, индиферентен е, няма идеал. При индиферентния турете младата мома — кислородът, и веднага той ще стане друг! Сега питам: всичкото това, което младата мома произвежда в младия момък, в момата ли е, момата ли го произвежда? Тя даже някой път не подозира това, което произвежда! Той гори от четиритях страни, но тя не подозира. Но тя е станала причина за повишение на температурата му, той да гори. Тогаз се събират майка му, баща му и се питат: „Какво да се направи?“ Той казва: „Изгори ме! Изгори ме!“ Сега, като се разисква за тия работи, вие имате съвсем повърхностно понятие. Казвате: „Той се влюбил. Тича подире й!“ Как няма да тича! Ще тичаш и отгатък ще минеш! Аз веднаж забелязах един земеделец, впрегнал каруцата с кон и кара бързо. Тичат конете му. И отподир

една крава, и тя тича! Каруцата тича и кравата тича подире й! Гледам, тя не е вързана. Не съм виждал крава да тича така подир каруца. Направи ми впечатление. Обърнах се, видях, че телето на кравата е вътре в каруцата и тя, горката, тича. Тича и реве, мучи отподир! Сега някой ще каже: „Празна работа е това!“ Има нещо, което свързва тая крава с телето. А пък този човек взел телето и кравата върви; иначе да я върже с въжето, няма да върви. Има нещо, което е запалило кравата и тя тича отподир. Такова е положението на младата мома и момъка. Момата е телето. Ние трябва да си говорим на един разбран език. Да знаеш какви сили действуват, какъв проводник са момъкът и момата, да имаш едно правилно понятие за онова, което е. Онова, което заставя човека да тича, то е извън самия човек, т.е. не е в този човек, когото ние виждаме на Земята. Някой път ще забележите, че сте в тялото си, а някой път като че сте извън тялото. Апостол Павел казва: „Не зная дали бях в тялото или извън тялото.“ И в неразбирането се поражда ред противоречия. Онзи, който знае да се справя с огъня, огънят ще има едно отношение с него. Онзи, който не знае как да се справя, огънят ще го изгори. Има един огън, който гори, а има един огън, който не гори. Изгарянето седи в онова, неестественото положение, в което хората се намират. Тая мома, след като стане на 40-50-60 години, тя изгубва своята сила. Тая мома, която е повишавала температурата на тоя млад момък, като стане на 70-80 години, никак не повишава тяхната температура. Значи изменила се е вече. Старата баба същата ли е? Не е същата. Има останало нещо в нея същото. Тя казва: „В сърцето съм млада.“ Сърцето ѝ е младо. Но както сега се изяснява, оная мисъл я няма. Като мома тя е мислила за едно, а пък сега за съвсем други работи. Тогаз е мислила как да намери някой момък. А пък сега мисли как ще я погребят, дали ще има пари, дали ще ѝ поливат на гроба и после като умре, къде ще отиде.

Казвате: „Говорете ни за небето! Какво е там?“ Как се говори за небето? Какво нещо е небето? Казвате: „Кажете

Ени за добрия живот!“ Как ще говоря за добрия живот, ако не сте го опитвали, ако този живот не функционира във вас?

Сега тая линия **АВ** ако е еднакво тънка, значи тия сили действуват равномерно. Чрез тая линия вие можете да изпитвате характера на човека. Вземете един косъм на жена или мъж. И ако пръстите ви са чувствителни, прекарайте пръстите си по косъма и вие ще знаете какъв е характерът на човека. Ако този косъм е гладък, това вече определя характера на човека. На някой човек, на когото характерът е бамбашка, ще видите, че и косъмът му е бамбашка. Какъвто е човекът, такъв е и косъмът. Той показва ония основни черти, които човекът има. Но сега да кажем, че тая линия в своята част към **А** се разширява; на какво ще го отгадате? Ако носът на човека отгоре е тесен, а отдолу се разширява, какво

показва това? Показва, че в това разширение има повече енергия. Ония хора, на които носът е по-широк, те имат повече енергия. Те са енергични, пъргави. В тях има живот. А пък ония, на които носът е тънък и тесен, те нямат този живот. Те мислят, но една такава енергия няма у тях. Вие казвате: „Какво означава носът?“ — Ще изучаващ своя нос. Ще пипаш носа си. Ако видите, че носът ви е широк, имате енергия. Ако започне да се стеснява носът ви долу, намалява се енергията ви. Какво ще правите? За да се стесни носът ви, вие най-първо не мислите право, не чувствувате право и не действувате право. Ще почнеш да мислиш право, да чувствуваш право и да действуваш право. И ще почне да се разширява носът ви. Сила е складирана в него. Вие, които нямате наука, и учени и професори има, които не знаят какво означава носът. Природата заставлява човека: ти седиш и си хванеш носа и не знаеш защо. Уж отвътре някаква слиз, някакво вещество трябва да излезе и хванеш носа си. Ако природата не те накара да правиш това, ще ти се случи най-голямото нещастие,

защото си намислил да направиш нещо, което не е разумно. Тогаз ще опънеш носа си и ще почнеш да мислиш право. Или ще се хванеш за ухото, или за носа си, или ще се наведеш в някоя посока, или ще клекнеш, или ще си подвижиш пръстите; ще направиш някое движение и според това движение ще ти дойде една мисъл, ще дойде едно правилно решение. Ако клякането ти е правилно, то и мисълта ти, чувството ти и постъпката ти ще са правилни. В това движение има разумност. Някой ще каже: „Аз мога да правя каквото искам.“ Ти можеш да правиш каквото искаш, никой не може да ти забрани, но да знаеш, че всяко движение, мръдване ще произведе един микроскопичен резултат. И щом движението е добро, ти можеш да бъдеш сигурен за резултата.

Дойд. 209. при мене една млада мома, която боледуваше. Казах ѝ: Ще ти дам един метод да се лекуваш. И не очаквай големи резултати. Ако приложиш този метод, след година ще дойде едно микроскопично подобрение на здравето. И щом то дойде, то законът сам вече работи по нататък.

Има хора, които треска ги хваща през ден. Тресе ги през ден. Щом мине треската, температурата, в тебе се зароди едно желание да ядеш — глад. Тая треска, която те кара да ядеш, тя отива с месеци, 2-3 години. На другия ден след треската се наядеш. На третия ден пак те втриса. Пак минава треската, пак ядеш и т.н. Ще кажеш: От какво произтича това? Съвсем е друг характерът на този глад. — Не яж! Нищо повече! Опитай се малко да постиш. С този глад и с това ядене ти поддържах треската! После, някои болести, някои болезнени състояния не идват така изведнаж. Болестта започва да идва малко по малко, като едно неестествено състояние, и накрая се появява болката. Ти мислиш, че като дойде лекар и като даде лекарство, болестта ще си отиде. Най-новите изследвания показват, че болестта ще я повърнеш по същия начин назад. Има лекари магнетизатори, които лекуват с ръцете си. Той ще направи известни магнетически паси и ако ти си страдал

от хроническа болест от 10-15 години, болестта ще се влоши. Ти ще имаш силна криза. Като минеш нея, после ще дойде втора криза; тя ще бъде малко по-слаба. После могат да минат 1000 кризи. После ще дойде най-малката криза и болестта ще си излезе. Този закон навсякъде съществува. Вие не можете да поправите живота си изведнъж. И не можете да го развалите изведнъж.

Та казвам: когато работите във всичките направления, започнете с малките работи, които да усвоите. Нещо, което знаеш, положително да го разбираш, а не да мислиш, че го разбираш.

Например, как ще произнесеш думата „благодет“? Ония, които са създали азбуката, не външния знак, но това, което трябва да изкажеш — те са били много умни. Те са разбирали природата. Първите хора, които създадоха езика, те са гении от първа степен. Сегашните хора, колкото и да са учени, не могат да се сравнят с тях. Чудни са съвременните хора, като казват, че ние, съвременните хора, сме по-умни, отколкото първите хора. То е възможно само в този смисъл: един грънчар като прави грънци, първите му грънци няма да бъдат толкова хубави; те са по-прости. И постепенно той ще ги прави по-хубави и последните грънети ще бъдат най-хубави. Същото е и за художника. Първите му произведения, колкото и да бъде той гениален, ще бъдат посредствени. А пък после, след 10-15 години, той ще нарисува най-хубавите си картини. Та сега тия хора, които съществуват на земята, зависи от коя възраст са. Тия художници са направили това гръне, но зависи от коя възраст е. Ти си картина, направена от художник, но всички картини не са направени от художника едновременно и нямат еднаква цена. Ти казваш: Господ направил човека. Изведнъж даваш един замах. Че как, като те е направил Господ, ти да си в това състояние! Ти може да си едно копие. Аз говоря за тялото. Тялото може да е едно копие. И тялото трябва да се подобри. Вие, които нямате начин за наблюдение, не сте наблюдавали, не сте посветили 3-4 години да изучавате тялото, да видите къде

се крие тайната на човека. Като погледнеш челото на човека, да видиш дали е търпелив или не, дали е талантлив или не, дали е музикален или не, дали е умен или не. Той може да се показва, че е търпелив, но ако го няма този център на челото, той не може да прояви търпението. А при друг на челото има едно място издадено и той е търпелив, съобразителен.

Някой казва: Аз го нямам. — Можеш да го имаш! Вземете сега следния чертеж: какво е това състояние? — Това е една вдлъбната паница. Тая паница не можем ли да я направим изпъкнала? Можем! Ако направиш

вдлъбнатата страна да изпъкне навън, тогаз изпъкналата страна ще стане вдлъбната. Когато нещата ги направиш изпъкнали, то други ще станат вдлъбнати и обратно. Сега вие психологически не можете да схванете какво е отношението на една изпъкнала повърхност и на една вдлъбната или какво е положението на едно вдлъбнато и на едно изпъкнало състояние на човека. Едно вдлъбнато и едно изпъкнало състояние на човека се различават. Във вдлъбнатите неща винаги ще намериш нещо за ядене и пиене, вода, всичко. А пък в изпъкналите неща има суша. Ако искаш нещата да бъдат сухи, търси изпъкнали неща. Там няма влага. Във вдлъбнатите места нещата са влажни, гният, а пък в изпъкналите места няма гниене, има изсъхване. При възпитанието вие искате да измените себе си и казвате: Аз ще се помоля на Господа. Ти си станал влажен. Можеш да се простудиш. Господ ти казва: „Стани изпъкнал.“ Тури изпъкналото на себе си и веднага наставка суша. „Нямам разположение сега. Как ще направя туй нещо изпъкнало?“ Какъв е законът на смирения, за да се смири човек какво е състоянието му? Той трябва да се вдлъбне, да стане паница, та хората тая паница да я употребят за ядене. Щом станеш паница, хората да турят лъжицата си в нея. Ти ще изучаваш характера на хората.

Този, богатият човек, няма да подозира, че ти си смирената паница. Той всичко ще туря вътре. Ще я хваща с ръцете си и ще му е приятно. И ти ще го изучиш.

Сега вие обхода трябва да имате. Сега, искаш да се запознаеш с някой човек. Има бедни хора, които спъват своя прогрес. Те са крайно любопитни и наблюдателни и не знаят как да наблюдават. И като влязат и погледнат, те произвеждат такова впечатление, че този господар усеща, че онзи иска нещо и се събира в себе си — онзи не го предразполага. Та има известно място в човешката глава — ако някой тури двата си пръста на това място и ги отпусне, ти ще бягаш така, като че отзад те гонят 100 мечки. (*Учителя посочи центъра на страха върху главата, странично върху главата.*) Войниците като кажат: Кавалерия, неприятелят иде — и всички бягат. А никаква кавалерия няма. Тая област произвежда това. Центърът на страха е отстрани на главата. Като бутнат някой център на главата ти, ти се докачаш. Като бутнат друг център на главата ти, ти мислиш! При друг център ставаш смирен. Тия състояния не са още истински състояния. Някой път мислиш — то не е още истинско състояние. Истинско състояние е, когато страхът не може да ти действа. Ти можеш да знаеш, че страхът може да те излъже. Не че не трябва да го вземаш под внимание, но ще научиш езика на страха. Ако този страх ти казва нещо вярно, ще го приемеш, но някой път не показва вярно. Ще извикат: „Вълк иде!“ Няма никакъв вълк! Ще извикат: „Куче иде!“ А няма никакво куче. То е лъжливият език на страха. Извикат: „Хайдутин идат!“ А няма никакъв хайдутин. Какво ти говори например, стежанолубието? Някой път то ти казва: Сега ще ти донесат 20 000-30 000 лева. Нищо не ти донасят! То е лъжливо. Трябва да научиш езика на стежанолубието.

Най-първо изучи как започва у вас гордостта. Ти седиш и мислиш, че хората не те обичат. Не е лошо това. Но трябва да изучаваш езика на човешката гордост. Виж в тебе има ли нещо, с което ти се повдигаш. Гордостта повдига

човека. Трябва да се повдигне човек. За да излезеш из калта, из водата, из влагата, все трябва да дойде гордостта; и ще излезеш навън, ще се повдигнеш. Гордостта е извършила най-хубавите работи в животинското царство. Гордостта е най-високият морал на животните. Най-високият морал, който животните са създали, е гордостта. У животните има гордост, която не можете да си представите. Кучето като тръгне, дигне си опашката — има гордост. Гордостта на животните съставлява основа на човешката справедливост. В гордостта има подтик за справедливост. От гордостта трябва да влезеш в справедливостта. Ти не можеш да се справиш със своята гордост, ако не разбираш справедливостта. За да моделираш човешката гордост, изисква се да ѝ туриш малко страх. Ти, за да възпитаеш един горделив човек, трябва да го обичаш.

Горделивият човек мисли. Той много мисли за себе си, но в него има и доста знание. Всички нещастия, които идат в света, показват, че има една неестественост: ти си повече страхлив, отколкото трябва; ти си повече горделив, отколкото трябва; ти си станал повече милостив, отколкото трябва. А пък някой път може да си станал и по-малко, отколкото трябва. Има една норма, при която човек никога не съжалява. Да знаеш да пазиш своето достойнство и достойнството на другите! Младият, когато дойде един стар човек, да стане и да му даде място. То е разбрано достойнство. Достойнството зависи от честолубието на човека. Юпитер [например], още не е там достойнството на човека. Достойнството зависи от разбирането. Ти искаш да бъдеш достоен. С любов не можеш да станеш достоен. И Любовта трябва да мине чрез проводника на гордостта. Гордостта не е толкова лошо чувство, за да произведе в човека онова състояние на достойнство. Щом мине любовта през гордостта, ти вече разбираш какво нещо е достойнство. Значи удостоил си се. Значи един човек, който в съзнанието си може да възприеме знанието. Онова, което ще му се даде, може да го цени.

Трябва да се пазите, като се сближавате. Една млада сестра ми каза: „Иде ми да бягам!“ Като се сближите, вие се обезценявате. Обезценяването от какво става? Най-първо ти цениш един човек и после, като се запознаеш с него, обезцениш го. Първоначално защо си го оценил и втори път защо не го оценяваш? Вие обезценявате не само хората, но обезценявате и духовете, които ви помагат. Обезценявате и Божията благост. Казваш: „Господ ме е забравил.“ Ти туряш това, което не е. Ако те е забравил Господ, размишлявал ли си кои са причините да те забрави някой? аз вземам думата в обикновен смисъл. Някой път сме засегнати. Нямаме малките блага, които са ни необходими. Казваш: „Забравил ме е Господ.“ Ти си болен и нито глас, нито слушане има... Помолете се! Все таки като се помолиш, едно микроскопическо подобрение ще има. Можеш да направиш опит. Боли те зъб. Нищо не му туряй. Помоли се вечерта. Болката няма да престане, но сутринта като станеш, ще видиш, че наполовина ще те боли. И като измериш температурата с инструмент, ще видиш, че топлината се е намалила. Всяка болест произвежда аномално горене. При тия болести, които се зараждат в човека, има малки астрални същества, които влизат в човека и го ядат, както червеите ядат дърветата. Додат в зъба и го ядат. И ако разгледате, ще видите, че те са малки червейчета. Китаецът бръкне в устата ти и извади някой червей от устата ти. Че трябва да имате знание! Набъркате с пръстите си и ги изкарате. Колко ти струва знанието?! Вие се оплаквате. Доста оплаквания! Знание ви трябва! Ти си беден. Заслужаваш го. Ти си достоен да бъдеш беден. Не че е наказание, достоен си! Защото Господ те опитва доколко си търпелив и умен. Иска да те оцени. После те прави богат. То е една привилегия. Но ако не разбираш сиромашията, не можеш да разбереш богатството. Какво ще разбереш от сиромашията? Представете си, че всички са те оставили и ти си сам. Никой няма при тебе. То е едно лъжливо понятие, че никой няма при тебе. При тебе тогаз има повече хора, отколкото ти мислиш. Ако живите

хора ги няма, то всичките умрели хора са при тебе. И нещо ще ти кажат: „Не се бой! Тая работа ще се уреди!“

Сега към предмета, към научния предмет. Минавате и ще минете през опитности. Някои ще минат през малки опитности, а някои ще минат през големи опитности. Ще дойдат известни изпитания, те са дадени. Вие сте в Школата вътре. Целият свят е в Божествената Школа и на всеки човек е даден известен предмет за проучаване. На тебе е даден предмета „сиромашия“, да го научиш: от какво произлиза тя, кои са добрите и лошите страни на сиромашията? Има една сиромашия, която е отлична, и друга, която е много лоша. Сиромаш си и роптаеш, недоволен си. Или пък сиромаш си и си топиш сух хляб във вода, разположен си, здрав си, мислиш добре: умът ти, сърцето ти функционират добре. Има прозорци на гащите ти, скъсани са. Няма нищо! В България между американците има един философ американец, когото аз харесах. Той и жена му бяха противоположни. Жена му беше скържава, а той с широко сърце. Тя е докачлива. Тя като готви, той я бутне и тя се докачи. Неколцина от учениците той ще ги задигне и ще ги гощава, а тя в кожата си не може да се побере. Той я дразни. Хумор имаше в него. Той всичко правеше: влиза в къщи облечен с хубавите си парадни дрехи, взема четка и с тия дрехи почва да маже. Тя се докача: „Какво правиш?“, казва тя. Той и казва: „Ол райт! Няма нищо, ще ги изчистя! Нека да измажа стаите!“ Та казвам: да замажеш стаята и да изцапаш хубавите си дрехи е за предпочитане, отколкото да пазиш дрехите си чисти и да се тревожиш отвътре. Дрехи всякога ще имаш. За външните неща не се безпокой! Защо? Докато има хора на Земята, трябва да знаеш, че половината от хората мислят като тебе и всеки може да ти помогне. А пък ти се обезсърчаваш, гдето не трябва. Половината от хората са против вас и половината са с вас. И като срещнеш някой човек, който ти е направил пакост, ще срещнеш някой човек, който ще ти помогне. Но работата е, че като срещнеш някой лош човек, то очите ти са отворени, много

си буден и като дойде добрият, хване те дремка и ти заспиш. Замина си добрият и после пак дойде лошият. Не, след като дойде страданието, очите ти да са на четири отворени, понеже ще дойде доброто. Доброто, което иде, да не го пропуснете. Тия неща трябва да ги проверите. Ако не ги проверите, то вашата вяра не може да се усили.

Хубаво, сега ще изучавате стиха, гдето Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Живота.“

„Аз Съм Пътят...“ В този път трябва да знаеш как да постъпваш.

„Аз Съм Истината...“ Пътят е как да постъпваш. Истината какво означава? Ще преведа. Истината трябва да те накара да обичаш тъй, както трябва.

„... и Живота.“ Значи да мислиш. Защото Животът ще те накара да мислиш. Животът не е удоволствие. Индусите мислят, че Животът е голяма тежест за човека и всички искат да се освободят от живота. Животът ще те научи да мислиш. Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Живота.“ — „Аз Съм онзи Път, който научава хората добре да постъпват. Аз Съм Истината, която научава хората как да обичат. Аз Съм Живота, който научава хората как да мислят!“

„Аз Съм Пътят, Истината и Живота.“ Като влезеш в този Път, ще постъпваш добре, ще действуваш добре, ще работиш добре. А пък щом влезеш в Истината, ти не можеш да стоиш индиферентен; ти всички хора ще обичаш! Това е Истината! А пък щом влезеш в Живота, ти ще мислиш с всички хора и отвсякъде хубавото от тях ще вземаш. Тъй изтълкувани тия думи, вече имате една идея. Тъй е разбирал Христос. Но Той е турил това в иносказателен смисъл.

Та казвам сега: вие сте в Школата. Някой път казвате: „Какво сме научили?“ То е един път! Разрешавай най-малките изпитания, които имате, задачите, които ви се дават.

Тук един брат е написал какво нещо е храносмилането. (Учителя взема от масата и чете една от

направените теми: „Службата на храносмилането“.) Храносмилането е само един проводник. Житото, което вие вземате като храна, то е само един проводник на онзи, Божествения Живот, който ще дойде чрез житото да работи. Ако вие се храните само с ябълки, ще имате един живот. Ако се храните с круши — друг живот. Ако се храните с боб, ще имате бобов живот. Ако се храните с леща — лещов живот. Ако се храните с месо, вие не можете да имате онзи, идеалния живот. Днес само разглеждат хранителните вещества. Не! Аз разглеждам доколко храната е проводник на живота. Кой е добрият живот? Животът е добър за мене, когато животът е проводник на Божествената мисъл. Под думата „живот“ аз разбирам животът да е проводник на Божествената мисъл. Сега някои от вас имате нужди. Някои са млади, а някои са стари. Вие имате нужда от едно знание, от проводници, да влезете в свръзка с Бога. Но не тъй, по вашему както разбирате! Вие трябва да виждате Бога в тия противоречия. Страх ви е от змията. Престанете от този страх! Регулирайте този страх! Ако не можете да бутнете една жива змия, то някоя замръзнала змия. Научете се на безстрашие! Бутни я! Или това, което ви е неприятно, иди, побутни го, изследвай го, виж защо ти е неприятно. Не знаеш далечната причина!

Та казвам: сегашното ви знание за Бога, дръжете го. Всеки ден ако вие не внесете във вас нещо ново, вие губите. Всеки ден трябва да внесете в себе си една нова Божествена мисъл. Непременно трябва с мисълта си да обиколите. И всеки ден едно малко Божествено чувство, желание трябва да добиете. И всеки ден трябва да придобиете една Божествена постъпка! То е обновяването на живота! Нещастieto на хората от какво зависи? Преди година-две идва един и ми се оплаква. (Много е смирен.) Казва: „Много е лошо положението ми. Не зная какво да правя. Съвсем съм обезсърчен.“ Той иде за да му покажа един начин, да му помогна. Аз го наблюдавам сега. Казвам му: Ще ти помогна. Той излезе навън. Идва друг някой и

първият му казва: „Махни се от тук! Иди, че работи!“ Казах му: Така не се говори! Че и аз мога така да говоря, и аз бих могъл да му кажа така! Той не знае как да постъпва. Гледам, бедните като ги туриш някъде, стават надменни. Като дойде някой брат, може да ти е неприятен, но ще се обхождаш добре с него! Обхода трябва да имате! Всинца тук искате да се покажете! Вреди това! Ако не се обхождате добре, той ще се обиди. Някой иска вода. Можеш да кажеш: „Махни се от тук! Нямам вода!“ Защо да не му кажеш тихо: „Седнете! Ще ти услужа! Сега имам малко работа!“ Като не си разположен, кажи му: „Много съм зает. Аз ще ти услужа. След малко ще ти донеса вода. Седни на стола.“ Ще опиташ себе си. Някой човек като дойде, той е пратен. Господ те изпитва чрез него, нищо повече! Всякога всички вие сте на изпит. И добрите и лошите те изпитват. Някой като дойде ти казва: „Аз те разбрах вече!“ Сега не искам да се критикувате. Сега вие имате един метод, който педагогически не е правилен. Не искам от тук да вземам примери. Тук има доста примери. Отлични екземпляри има. И ако ми искат от Невидимия свят примери, мога да дам от тук. Някои сте много добри екземпляри за Небето. Трябва някого от вас да го поставим на служба — да обидите един човек, вие сте специалисти за това.

За вас е потребно знание! Потребно е за състоянието на вашия ум, за състоянието на вашето сърце, потребно е и за вашата воля. Вие можете да четете който и да е автор. Но тия автори, които са писали, как са писали? Например как е писал Давид псалмите? Вие мислите, че Давид е седнал на масата като някой писател и взема перото и дращи. Не! През каква опитност е минал той! И тогаз пише! Той пише и чувства човекът. Но ти казваш: „Аз искам да напиша нещо. Искам да напиша роман.“ Че как ще го напишеш? Той може да напише един хубав роман, като се ожени, като роди деца и като дойдат всички тия опитности, да ги опише. Човек да напише един верен роман, да опише това, което е преживял. Вие всички сте

писатели. Аз ни най-малко не съжалявам, че двама души се карат. Аз съжалявам, че те като се карат, вие не пишете. Като се набиеш, нахукаш, като се върнеш в къщи, напиши как си го нахукал. То си има известна правдоподобност. За да му се караш, има повод. Той взел на заем и казал, че ще ги върне и после те лъже и казва: „Нямам“. Ти кипнеш и почваш да му четеш морал. Хубаво е. Ще му четеш всички обществени молитви. И тогаз той те е обрал най-хубаво.

Нали имате вяра. Някой път вътре ще дойде едно състояние, което е опасно. Едно състояние, през което светите са минавали. И вие ще минете. Още не сте дошли до него. Ето това състояние. Светии, които 20-30 години са се подвизавали и са мислели, че са завършили вече, и мислели да отидат при хората да им говорят, после плачат и казват: „Отиде вече всичкото!“ Тъкмо се молиш, имаш едно хубаво състояние, и ще ти дойде една такава лоша мисъл накрая, че всичко разваля и казваш: „От къде този дявол!“ Тогаз вие приличате на турците. Те имат обичай: турчинът ще се измива 10-15 минути, ще измие ушите си, ръцете си, лицето си, врата си и пр. и ще направи намаз, молитва. Но случи се, че се отпусне. И като се отпусне, разваля се молитвата. Той ще отиде пак наново да се измива. Та казвам: докато човек дойде да се самовлада! Съзнанието не е всякога будно. И разваля се молитвата. И пак ще се измие той, докато съзнанието в него уякне. Всички вие трябва да вземете тия неща предвид. Вие сте в училището. Трябва да учите. Казвате: „Главата ми побеля. Да отида аз на онзи свят!“ Че на другия свят като отидеш, ще те изпитват. Тук си завършил науките си и там ще те изпитат. И там като не можеш да дадеш изпит, ще останеш между небето и земята; не те приемат в училището, оставаш там година, две, три и после пак трябва да се върнеш назад на земята да се учиш, за да те изпитат горе. Мислите ли, че всички, които отидат на онзи свят, са приети? Казват на едного заминал: „Иване, каква е работата?“ — „Остави се, не ме приеха, скъсаха ме на

един предмет.“ Скъсали някои на един, два, три, четири предмета. Седят те и чакат. Не стойте докато отидете на онзи свят. Вие можете да отидете на онзи свят, но няма да бъдете в училището там. Сега аз се спирам върху законите. Аз само ви насочвам върху законите. Не се спирайте върху личния живот. Какво ще мислят хората за мен? Може да казват, че съм лош. В какво съм лош? Най-лошия човек, който ме мрази, аз мога да го накарам в 5 минути да ме обикне. Не е мъчна работа. Ще му дам една кесия с 1000-2000 английски лири стерлинги. И всичката му омраза ще се стопи. Аз знам, че той има нужди — жена му, децата му се нуждаят. Всички ще си изменят мнението за мен. Седи някой и е неразположен спрямо мен. Потупвам го, назнача го на някоя висока служба в държавата и той веднага си измени неразположението. Някой е неразположен спрямо мен, мрази ме. Аз имам красива дъщеря. Дам му я. Веднага сърцето му се отвори. Ако не даваш, работата не се оправя. Може ли с „Извинете“ да се оправя? Не с извинение — младата мома, и всичко ще се оправя. Елемент е младата мома! Един ден пак ще го накарам да страда. Тая дъщеря, която съм му дал, ще направя да умре. И той ще я погребее, и след това аз ще я съживя и пак ще живея с нея, пак ще си я взема. И ще се освободи от него. И той ще каже: „Една хубава женица имах!“ Това е, което става в света. Това е, което Бог в света прави. Дава едно благо и си го взема, за да те опита. Това са сега вътрешните страни. Както светът мисли, те са прави. Но само с това знание на света не може да напреднете. Вие можете да знаете много, но с това знание на света не можете напред да отидете. Вие няма да отхвърлите светското знание. Ни най-малко тая опитност няма да отхвърлите. При нея ще прибавите духовното. То е по-високо разбиране на живота. Животът е един. Едното е низко разбиране, а другото е високо разбиране. Тогаз можете да намерите едно несъответствие. Че аз съм виждал светски хора, които са много щедри. Светски човек! А срещнеш някой набожен човек и искаш да ти помогне.

Той е някой окултист. Той ще види дали е съгласно с кармата, мисли, мисли! А пък светският човек, в момента изважда човекът, услужва, дава. И разписка не взема. Казвам: Той е от нашите. Всеки човек, който спонтанно прави добро, той е от нашите. А пък да мислиш, и то не е лошо.

И после, научете се да не губите ценностите. Не си изменяйте за един човек мнението. Разсъждавайте. Защото, ако при оценката направите лъжливата оценка, то и за вас ще направят такава оценка! Ценете хората. Не бързайте да си давате мнението. За 10 деня да ви дам упражнение. За 10 деня научете се да не давате никаква оценка, да не критикувате. Не да не критикувате, обективно разглеждайте живота. Разгледайте този живот, но не влагайте мисълта, че този човек нарочно е направил това. Вие не знаете дали е нарочно. Той е направил тая картина. Разгледайте му картината. Вие казвате: „Ама че глупав човек! Рисували се така?“ При тия условия, при които той е рисувал картината, това може да се направи. Разглеждайте картината, но не се повръщайте да критикувате самия човек.

Или някой човек може да каже някоя дума. От думите не се съди за човека! Много пъти човек ще каже някои неща, които не трябва да ги каже. Не мислете, че всякога ние казваме това, което трябва да кажем.

Научете се сега да слушате, хубаво да слушате! И в хубавото слушане има следната философия: някой човек иска да ти говори повече отколкото трябва. Ще му кажеш: „Много хубаво говориш. Имам спешна работа. Втори път пак ще те слушам.“ То е учтивост. Учтивост се изисква. А пък ти казваш: „Страшен дърдорец е този!“ Не! Ще си кажеш: „Много хубаво говори!“ Онова, което той знае, за вас може да е безсъдържателно, но той е станал проводник на това знание, което има. Нека неговото знание да мине през тебе. Нали някой път четете книга и разправяте какво писал там авторът.

Сега да ви изведе педагогически правила. Бащата някой път не иска син му да му каже нещо. Бащата е авторитет.

При него синът трябва да бъде смирен. Мнение не трябва да има синът. Ако иска да говори синът на баща си, ще му каже: „Четох една книга на виден писател и там пише така и така“.

(Една котка ходи по салона и седна на един стол.)

Тая котка е предметно учение.

Не давайте съвет на баща си. А ти хубаво го изслушай. Обичай баща си. Ако му говориш, всичкият му авторитет пада. А пък бащата, като възлюби сина си, ще каже: „Учена глава е! Много ме радва!“ Пред другите хвали сина си. И синът трябва да бъде скромен. Сега някои от вас заемат положението на бащи, а други на синове. Сега, ония от вас, които са бащи, да са на положението си, а синовете да не си дават своето мнение.

Сега, срещам една сестра, която казва: „Аз съм възрастна, майка съм.“ Щом си майка, да знаеш, че щом постъпиш неправо, син ти може да не ти каже нищо, но вътре в себе си той схваща! Постъпката ти трябва да бъде много деликатна. Ако искате възпитание, трябва да отидете в съвременната дипломация, да видите каква изящност има в думите! Всяка дума е преценена. Той ще му държи палтото като си отива. Не келнерът, а той ще му държи палтото да се облече. И ще го изпрати.

Не го харесвам това.

Много е хубаво. Тия шишета са отлични, но напълнете ги с най-хубавото съдържание. Понеже вие няма да избегнете всички тия противоречия, които сега съществуват, когато и да е ще ви сполетят. Ще дойде един ден, когато ще трябва да го направите. Направете го сега! Ти казваш: „Аз не мога!“ Но с думата „не мога“ не можеш да караш. Пак ще трябва да можеш някога! И може би при следующите условия ще бъде много по-тежко. Направи го сега! Не за хората, направи го за себе си, за ближните си, направи го за Идеалния, направи го за Бога! И всичките изпитания, които минавате, вие ги правите за три неща: за себе си, за ближните си и за Бога. Бог ви люби, ближните ви любят. Правите ги за три неща. И ако така правите, ще се осмислят работите ви.

Младите имат една погрешка, че казват: „Старите са извезяни.“ Че кое е хубавото в света? Кое не е извезяно или което е извезяно? Извезяните работи са хубави. Извезяното жито е хубаво. Български израз има: „Извезян човек е той!“ Извезяното жито е чисто и може да стане на брашно, а пък неизвезяното жито не е още готово, има слама в него. И желая вие всички да бъдете извезяни. Човек трябва да бъде посаден, да изникне, да цъфне. То е хубаво състояние. После да завърже, да узрее и да го извезят. Като мине тия положения и стане извезян, той е един отличен човек, възпитан човек. Вие сте пратени за това на Земята. Ние сме пратени на Земята за да извършим Волята Божия и да придобием онова, което искаме. Ние искаме сега заплата. И в Невидимия Свят не дават заплата, преди да свършиш работата. Когато дойдоха учениците при Христа, поискаха единият да седне отдясно на Него, а другият отляво. Христос им каза: „Аз да дам не мога, но на които е приготвено, които са достойни.“ Ще се даде на тези, които са учили и работили добре. На онзи, който не се учи, и който не живее добре, няма да му се даде! Това го помнете! Няма да се даде даром. Знаете ли какво нещо е „даром“? „Дар“ на турски значи тясно. После имаме „ом“, „ум“. „Даром“ значи, че през тесен път ще минеш, за да ти го дадат, и трябва да имаш ум, за да можеш да минеш през тясното. Като ти го дадат дар, ти трябва да имаш ум, за да знаеш как да го използваш. Ако нямаш ум, никак няма да оцениш дара. Само при отличен ум, сърце и воля ти го дават. По тесния път ще минеш, за да ти го дадат дар.

Сега ще учите. Този брат е писал темата (*Учителя чете темата на един брат.*) Идеята е такава: след като туриш храната в устата си и почнеш да я дъвчеш, енергията, която е скрита, се всмуква чрез нервите и ти се усещаш укрепен. Според сегашната теория, за 4 часа трябва да стане храносмилането и тогаз да примеш енергията. А пък ти 5-10 минути след яденето усещаш енергия в себе си. Значи, част от енергията се приема от нервната система

и част от симпатичната нервна система. А храносмилането е най-нисшият процес, от който се изпраща храната в организма за изграждане. Има храна за изграждането на мускулите. Дето има някъде някои отслабнали членове, изпраща им се храна. И тогаз, в яденето, за да бъдеш умен, умни храни трябва да ядеш. Кои са умни? Ти най-първо ще заколиш една овца, която е най-умната. Но ако заколиш най-глупавата овца! Да ви се говори на окултен език. Ще каже някой: „Че как така? Че това е страдание, нали?“ Страданието произтича, когато едно същество не иска да умира, то е на тая степен на развитие. То счита за благо да живее. Не му създавай нещастно положение, понеже това нещастие ще влезе в тебе. Но има животни, които са готови да умрат. Умирането е един процес на трансформиране. Това животно като влезе в тебе, има желание да се трансформира в тебе. Тогаз храната е естествена. Ще дадеш на това животно много по-добри условия, отколкото има отвън. И трябва да знаете, че един ден каквото сте яли, на всички млекопитаещи, пернати, на всички ще се върнете и ще им дадете условия да се върнат на Земята. Вие ще станете причина те да се върнат на Земята и да прогресират. Не само това, но Господ ще ви прати да им услужите да прогресират. Бог праща ангел на един грешен човек да му служи. Той е свързан. На вашия вол, който оре на вас, ще му служите. Ще го милвате, няма да го мушкате с остен. Тия неща са неразбрани сега. Когато дойде Провидението да ви впрегне, тогаз *нещата* ще станат по-ясни, мислете за това време. Та на всички същества, на които имате да давате, ще се върнете да им помагате. Та към всички същества трябва да имате едно правилно отношение.

Сега аз мога да взема тая котка, да я хвана за опашката и да я набия, нали? Но в нея има една човешка душа, която е влязла. Човешка душа, нищо повече! Ще слуша сега. Чрез котката слуша. От къде този ум у нея и на стол да седне! То е едно състояние на човека. Не е животинско състояние. Не е много възвишена тая човешка душа, която

е влязла. Те са души, които се нуждаят. Всички животни са сега пълни само с човешки души от разни степени. Животинското царство е пълно с тях. За предпочитане е да живееш в една котка, отколкото във. Вън е ужасен студ,несгоди. В една котка е все таки по-хубаво място.

Та зачитайте Божия Закон. Учете. Мене ми е приятно: много неща сте научили. Вие сте много по-умни сега, отколкото сте били в началото. Много работи знаете. Само че това, което знаете, не сте го приложили. Някой път, като проповядваш на един човек един час и го обърнеш, той казва: „Защо съм такъв глупав да ходя при него да го слушам!“ То е неразбиране. За мен знанието е важно, от където и да иде то. Едно дете ми разправя нещо — приятно ми е. Едно дете става за мен обект да го изследвам. То носи знание със себе си. То не може да чете, но аз мога да чета; всеки човек е един лист от Божествената книга. Радвай се, че можеш да четеш от него. И ако не можете да го четете, обърнете го; следущия лист ще четете. Но не считайте, че другите листове, които не сте ги разбрали, че те са неразбрани. Един човек, който ви е неприятен, не го обичате. Ще дойде друг някой, който го обича. Няма човек, когото хората да не обичат.

Сега, в заключение... Кажете ми какво трябва да бъде заключението? Допуснете сега, че ви се пада едно наследство от един милион. Какво трябва да направите с него? Можете да мислите по това, но в дадения случай трябва да знаете кое е най-важното! Като имате един милион, кое е най-важното да направите и да ви тръгне напред? Щом получите един милион наследство, ще отидете при всички ония, на които дължите, които сте закарпили и на този, на онзи, ще се изплатите, ще им дадете. И колкото остане тогаз, то е! Разплатете се, че те да благодарят. Да знаете, че Господ е пратил това благо не само за тебе; това наследство е дошло и за тях. Те всички се молят и от туй наследство и за тях има. Платете си! Туй е доброто! И след като се разплатите, повикайте тия, на които сте дължели и им дайте един хубав обед. Това е

второто благо! Това е естественият път. Не е някоя голяма философия!

Колко е часът? (*Шест и половина.*) Изгряло е Слънцето. (*Станахме всички.*)

Отче наш.

Гимнастически упражнения.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Запалена свещ	5
2. Противоречията в природата	21
3. Път, Истина и Живот	42

Учителя Дънов
ЗАПАЛЕНА СВЕЩ
Първо издание
Част 1

Формат 16/60x84
Печатни коли 4
Издателство „Бяло Братство“
Печат **ANCEBOY**
ISBN 954-8091-23-2